

ŽÁR TĚLA A OHNĚ

OHNĚ
V
TĚLE

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Oheň v těle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Oheň v těle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OHENĚ V TĚLE

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

A Fire in the Flesh
A Flesh and Fire Novel
By Jennifer L. Armentrout

A FIRE IN THE FLESH copyright © 2023 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.
Illustrations © by Hang Le
Translation © Kateřina Hejnová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-7004-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7008-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7010-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7011-7 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

*Věnováno Tobě, můj čtenáři.
Ano, Tobě.*

Poděkování

Za vznikem každé knihy, bez ohledu na to, kolik už jich autor napsal, stojí tým lidí, kteří ji pomáhají dostat do vašich rukou. Děkuji týmu vydavatelství Blue Box – Liz Berryové, Jillian Steinové, M. J. Roseové, Chelle Olsonové, Kim Guidrozové, Jessice Saundersové, Tanace Kangarové, skvělým redaktorům, korektorům, Michaelu Perlmanovi a celému nakladatelství S&S za podporu a odbornost v oblasti distribuce knih. Obrovský dík patří také Hang Le za dechberoucí obálku, mým agentům Kevanu Lyonovi a Taryn Fagernessové, mé asistentce Malisse Coyové, vedoucí odbytu Jen Fisherové a pracovitému týmu, který stojí mimo jiné za ApollyConem: Steph Brownové, Vicky a Mattovi. Děkuji také moderátorkám JLanders, Vonettě Youngové a Moně Awadové, za to, jak bezpečný a zábavný prostor pro všechny přítomné tvoří. Jste tím nejúžasnějším a nejpodpůrnějším týmem, jaký si autor může přát, a díky za to, že se staráte o to, aby se mé knihy četly po celém světě, že tvoříte merch a pomáháte mi se zápletkami a mnohým dalším.

V další řadě se sluší poděkovat všem, kteří mi mnoha různými způsoby pomáhali prokrastinovat – K. A. Tuckerové, Kristen Sedleyové, J. R. Wardové, Sarah J. Maasové, Steveu Berrymu za jeho romány, Andree Joanové, Stacey Morganové, Margo Lipschultzové a spoustě dalším.

Velký dík patří mým JLanders, kteří tvoří zábavnou komunitu, u níž se můžu od srdce zasmát a odreagovat. Jste nejlepší! A díky také týmu ARC za upřímné recenze a podporu.

A teď to nejdůležitější. Nic z toho by nebylo možné nebýt vás, čtenářů. Doufám, že víte, jak moc pro mě znamená.

MUSEUM

PROPAST

ÚDOLÍ

ASFODELSKÉ SLOUPY

RUDÁ ŘEKA

UMIRAJÍCÍ LES

VATHI

RUDÝ LES

MĚSTO LÉTHE

ZEMĚ STÍNŮ

ČERNÝ ZÁLIV

HAIDŮV DŮM

MOŘE
LASSA

S

Z

V

J

* KÁZNICE

* KÁZNICE

ZEMĚ KOSTÍ

Kapitola 1

Pulzující bolest v krku ustupovala a plameny žhavé agónie už mi nespalovaly tělo.

Navzdory teplu a vlhku, které v Dalosu, městě bohů, panovalo, mi teď byla zima – větší než kdykoli předtím. Napadlo mě, že možná omdlím, protože se mi před očima roztančily mžitky. Snažila jsem se zaostřit na otevřené dveře kruhové komnaty, v níž jsem se po obléhání Země stínů probudila – v kleci a spoutaná řetězy.

Měla jsem dojem, že jsem ve dveřích zahlédla obrovského vlka, jehož srst byla spíš stříbrná než bílá.

A srdce i duše mi jasně napovídaly, že je to on: požehnaný strážce duší a prvotní bůh obyčejných lidí a konců. Vládce Země stínů.

Můj manžel.

Nyktos.

Šed.

Nikdy mi sice nepotvrdil, že umí měnit podoby, ale já přesto věděla, že to není nikdo jiný než můj prvotní bůh smrti. Když jsem ho spatřila, pomyslela jsem si, že si pro mě možná přišel. Že ho ještě uvidím, abych se ho naposledy dotkla a pověděla mu, že ho miluju. Že se s ním rozloučím podle svých představ.

Jenže teď už jsem ho ve dveřích neviděla.

Ani nikde jinde.

Byl tam vůbec někdy?

Někdo mě pevně objal a moje zpomalené srdce se znovu silně rozbušilo. Kolis, falešný Král bohů, mě držel a nejspíš se stále vzpomatoval z poznání, koho to svírá v objetí – na kom se právě krmil.

„Vážně jsi to ty?“ Kolisův hlas byl sotva hlasitější než vzdech. Na tváře mi dopadly něčí slzy. Byly moje? Jeho? „Moje lásko?“

Zachvěla jsem se. U všech bohů, Šed se zmýlil, když tvrdil, že možná cítím strach, ale nikdy se doopravdy nebojím. Pouhý zvuk Kolisova hlasu ve mně spouštěl lavinu hrůzy. Bez ohledu na to, že jsem v sobě měla Sotoriinu duši. Že jsem nebyla ona a ona nebyla mnou. Děsil nás obě.

Před očima se mi náhle objevily dvě nohy oděné do kožených kalhot. Vzhlédla jsem a prohlédla si dvě dýky ze stínového kamene u boků a světle hnědé vlasy s nádechem do blond otírající se o límec černé tuniky. Prvotní bůh válek a dohod stál čelem ke dveřím. Pokud tam Šed skutečně byl, ten zrádný mizera, který mě ke Kolisovi přivedl, ho musel vidět. Nebo snad ne? Ve své vlčí podobě byl Šed mohutný – větší než jakýkoli jiný vlk, kterého jsem předtím viděla.

Ledaže by tam vůbec nebyl a já trpěla halucinacemi.

Prudce jsem se nadechla a... ach, pro lásku boží, vzednutí hlubokého smutku vytvářelo tak nesnesitelný tlak, až hrozilo, že mě rozdrtí.

„Vaše Veličenstvo.“ Attes se k nám ostře otočil. „Není na tom dobře,“ pronesl. „Umírá. Určitě to sám cítíš.“

„Musíš jí vzít ty jiskry, než zemře,“ vyzval ho jiný, na poslech jemný hlas. Patřil Callumovi, revenantovi. Jednomu z Kolisových *rozpracovaných mistrovských děl*. „Vezmi si je –“

„O ty jiskry teď vůbec nejde,“ přerušil ho Attes a promluvil přímo ke Kolisovi. „Za chvíli zemře.“

Falešný král neodpověděl. Jen... u všech bohů, jen mě držel a jeho obrovské tělo se chvělo. Byl v šoku? Pokud ano, přišlo mi to k smíchu, což znamenalo, že jsem nejspíš byla v šoku i já.

„Jestli zemře i s těmi jiskrami, zničí se – a s nimi i všechno, na čem jsi pracoval,“ trval na svém Callum a přitáhl si mou pozornost. Nejdřív

byl rozmazaný, ale pak se mi zrak zaostřil. Revenant byl od hlavy až k patě zlatý: vlasy, kůže i mistrně namalovaná maska ve tvaru křídel, která se mu po obou stranách obličeje svažovala od čela až k čelisti. „Vezmi si je, můj králi. Vezmi si je a povznes se jako prvotní bůh života a –“

„Zemře,“ skočil mu do řeči Attes. „A ty přijdeš o svoji *graecu*.“

Graeca.

Ve starém jazyce prvotních to znamenalo život. A taky lásku. Napadlo mě, že má možná ještě třetí význam.

Posedlost.

To, co Kolis cítil k Sotorii, totiž nemohla být láska. Láska neplodila zrůdy.

„Není to ona,“ ucedil Callum a přimhouřil oči za namalovanou maskou. „Neposlouchej ho, Vaše Veličenstvo. Je to –“

Náhle sebou trhl a na mříže klece vystříkla krev. S otevřenými ústy shlédł dolů na rukojeť dýky ze stínového kamene, která mu trčela z hrudi.

Podívala jsem se na Atta. U boku mu chyběla jedna dýka. To on Calluma zasáhl.

Proč?

„Zatraceně.“ Callum se zapotácel a vzápětí se svalil na podlahu pokrytou cákanci zlaté krve. Byl mrtvý. Matně jsem věděla, že dlouho nezůstane, nedokázala jsem si však vzpomenout proč.

Nemohla jsem –

Hrudník se mi sevřel. Na oči se mi jako závoj snesly stíny. Zachvácená ledovou panikou jsem se propadala do tmy a krátký okamžik úlevy se rozplynul. Nic jsem neslyšela. Necítila. Neviděla.

Nechtěla jsem zemřít.

Ted' ne.

Ne...

Liesso...

Trhla jsem sebou jako vytržená ze tmy. Jednotlivé obrazy se začaly skládat dohromady: zlatá pohovka, na které jsem ležela, řetěz spojený s kroužkem kolem mého krku, který jsem skoro necítila, zlaté mříže

klece, v níž jsem byla uvězněná, a dýka ze stínového kamene, kterou měl Callum zabodnutou v hrudi a která teď ležela na podlaze. Revenant už se zvedal na nohy. Jak dlouho jsem byla v bezvědomí? Podívala jsem se za něj, za zlatý trůn, a ještě dál k otevřeným dveřím.

Znovu jsem v nich spatřila vlka, tentokrát částečně ukrytého za širokými palmovými listy, které se pohupovaly v příjemném vánku.

Moje pravá dlaň začala hřát – ne, to manželský otisk, který se mi během mé korunovace za Šedovu Choť vytvořil v dlani. Zlatý vír na hřbetu ruky i v dlani mravenčil a jiskry života v mé hrudi začaly bzučet a divoce vibrovat. V zátylku mě ostře píchalo.

Ucítila jsem bouři sílící moci, zatímco mnou Kolis dál pohupoval jakoby nic. Všude po těle mi naskákala husí kůže a zježily se mi drobné chloupky.

Attes se otočil ke dveřím. „A do hajzlu.“

Vlk sklonil hlavu a jeho oči se rozzářily do stříbrna. Jednu velkou tlapu přitiskl na mramorovou podlahu, ohrnul rty a zavrčel.

Najednou se odevšad snesla temná mlha. Po celém stropě komnaty, i tam, kam nedosáhlo světlo z lustru, se držely stíny, pak začaly pulzovat a odlupovat se z mramoru a vápence, klouzaly po stěnách a v kouřových vlnách se proháněly po podlaze. Vlk vyskočil do vzduchu, do valící se masy temnoty, a můj už tak příliš mělký dech se zadrhl. Všude kolem něj vybuchovaly drobné hvězdičky a uprostřed hrudi mě hřálo...

Vířící stíny u dveří se rozšiřovaly a prodlužovaly. Za nimi se objevily dva spojené oblouky ze stínů a kouře a komnatou se prohnala tlaková vlna a prorazila si cestu až ke zlatému trůnu. Ten se zachvěl a rozpadl v prach. Výbuch síly zasáhl i Atta, odmrštil ho stranou a vzápětí zvedl Calluma do vzduchu a praštil s ním o klec, až se ozvalo odporné křupnutí kostí.

Několik řad mříží se *roztříštilo*. Ve stropě se objevily trhliny. V jasném měsíčním světle, které nyní pronikalo dovnitř, se stíny a kouř začaly zhutňovat.

Obvodové stěny explodovaly, kusy kamene vyletěly ven a ze zdí komnaty zbylo sotva pár metrů. Šed zatím stoupal výš a výš.

Na kratičkový okamžik jsem ho spatřila v jeho smrtelné podobě, rysy jeho tváře tvořily napjatý a možná i trochu krutý výraz, jeho pleť měla lesklý, zlatavě bronzový odstín a vlasy vrhající v měsíčním světle rudohnědé odlesky mu dopadaly na široké lícní kosti. Zachytila jsem jen záblesk jeho pevné, ostré čelisti, širokých úst a plných rtů, které se mě dříve tak smyslně dotýkaly.

Pak vklouzl do své pravé podoby a vznášel se nad místem, kde stál předtím trůn, a jeho tělo se měnilo v souvislý vír púlnočního světla a tenkých, pulzujících provazců éteru. Dolehla ke mně svěží, citrusová vůně, která patřila jen jemu a dodávala mi pocit bezpečí.

Šed naháněl hrůzu, jeho krása v obou podobách byla brutální a brala dech. A patřil mně.

„*Kolisi!*“ zařval Šed a jeho hlas se nesl vzduchem jako bouře.

Noční oblohu bez varování protnul záblesk světla a narazil do podlahy před Šedem. V hrudi mi vzplálo horko. Světelný trychtýř hořel tak jasně, že mě na okamžik oslepil. Sotva se mi vrátil zrak, spatřila jsem...

V měsíčním světle se zaleskla koruna z rubínového paroží.

Další prvotní bůh.

Před Šedem stál Hanan, tmavovlasý, bledý a ramenatý prvotní bůh lovu a božské spravedlnosti. V pravé ruce držel kopí z jakéhosi matně bílého materiálu, který připomínal kost.

„Vypadni, Nykte.“ Hananovo kopí začalo zevnitř zářit. „Než bude pozdě,“ varoval ho. V hlase prvotního, který poslal Symeřany pro Bele, místo aby přišel do Země stínů sám, jsem slyšela chvění. Slyšela jsem *strach*.

Hanan byl sice prvotní bůh, ale taky zbabělec.

„Než bude pozdě?“ zaburácel Šedův hlas a jeho náboj zbořil i poslední zbytky okolních stěn. „Už *je* pozdě.“

Hanan se v obklopení světelného trychtýře vznesl do vzduchu a napřáhl paži. Těsně před tím, než hodil kopím, z jeho hrotu vytryskl éter. Zatajila jsem dech...

Šed se zasmál. Se *smíchem* roztáhl křídla, divokou masu stínů a měsíčního světla. V konečcích prstů na dlaních obrácených ke stropu zajiskřila

síla a vyšlehl z nich blesk ohromujícího světla, který kopí zasáhl uprostřed letu. Ozvalo se zahřmění a světlo se rozlétlo do všech stran.

Hned potom se Šed ocitl před prvotním a popadl ho za zátylek. Pohyboval se tak rychle, že jsem si jeho druhé ruky všimla až ve chvíli, kdy Hanan vykřikl a Šed trhl paži zpátky. Na zem dopadla krvavá, pulzující hmota.

Šed zvedl Hanana do vzduchu a kdosi vykřikl. Napadlo mě, že možná Attes.

Kolis, který si dosavadního dění zdánlivě nevšímal, se konečně přestal pohupovat a zvedl hlavu.

Šed chytil prvotního kolem krku a utrlh...

Šokovaně jsem sledovala, jak Šed utrlh Hananovi hlavu.

Ozvala se rána, jak něco tvrdého dopadlo na zem, a z Šedovy ruky se dál valil éter.

Prvotní jiskry života mi v hrudi hučely čím dál intenzivněji a vysílaly mi teplo do rukou. Věděla jsem, co to znamená, ještě než koruna zacinčila o dlažbu.

Šed zabil dalšího prvotního.

Tak takhle se to dělalo? Vyrvat srdce a utrhnout hlavu? Byla to groteskní a zcela barbarská metoda.

A znepokojivě sexy.

Koruna s rubínovými parohy začala vibrovat a z dálky se ozvalo jakési dunění. Dlažba pod korunou se rozštípla a země se začala třást. Zevnitř rubínové koruny se vyvalilo bílé světlo a rozlévalo se, dokud už nebyly parohy ani vidět. Hluk pokračoval, přícházel z nebe i zpod země a otřásal i Kolisem. Kámen praskal do všech směrů. Země za troskami komnaty sténala a pak se rozestoupila. Palmy se zachvěly a sesunuly do otevřené trhliny.

Hananova koruna naposledy zapulzovala a pak zmizela.

Vzduchem se rozlehlo ohlušující dunění a já věděla, že se šíří i mimo Dalos. Pravděpodobně zasáhlo každý centimetr čtvereční země v Iliseeu i mimo něj a šířilo se až do říše smrtelníků.

Taky jsem věděla, že někde v Zemi stínů právě povstala nová vládkyně Sirty, bohyně lovu. Ne proto, že jediným povzneseným bohem na Hananově dvoře byla Bele – kterou jsem povznesla vlastníma rukama –, ale protože mi to napověděly jiskry života.

A Kolis to určitě cítil také.

Pustil mě a řetěz spojený s kroužkem na mém krku cinkl o podlahu. Rukou mi podepřel hlavu, což byl čin tak zneklidňující svou něhou, že upoutal mou pozornost. Pohlédli jsme si do očí a srdce mi začalo tlouct rychleji. Zatímco se klecí prohnal ledový vzduch a poházel Kolisovi po tváři zlaté prameny vlasů, položil mi tvář na zlatou dlažbu. Při znepokojivé jemnosti jeho dlaně, kterou mi klouzal po kůži, jsem ucukla.

Kleci otrásl hrdelní, nelidské vrčení. „Sundej ty své zasraný ruce z mojí ženy.“

Kolis se usmál a mně přejel mráz po zádech. Vstal. „Ach, Nykte, chlapče,“ pronesl konejšivým tónem, pohlédl nejprve tam, kde byla naposledy vidět Hananova koruna, a pak na Calluma v kaluži krve, a zatínal při tom dlaně. „Vidím, že jsi celou dobu skrýval, jak mocným ses stal.“ Pak k Šedovi vzhlédl. „Dělá to na mě dojem.“

„Na to ti zvysoka seru,“ zavrčel Šed.

„Jak hulvátské,“ zamručel Kolis.

Potřebovala jsem vstát, pomoci Šedovi a bojovat po jeho boku. Kolis nebyl jako Hanan. Ať už byl falešným, nebo pravým prvotním bohem života, pořád byl nejstarším žijícím prvotním bohem. Jako takový byl vybaven neuvěřitelnou mocí.

Musela jsem Šedovi pomoci.

Zároveň jsem ale měla pocit, že mě končetiny tíží a stahují dolů, skoro jako by byly přilepené k dlažbě. Snažila jsem se překulit na bok a už při tom jsem sotva popadala dech.

Kolis si hlasitě povzdechl, jako by měl co do činění s otravným dítětem. „Protože jsme jedna rodina, poskytnu ti milost, kterou mi tvůj otec nikdy nedopřál. Šanci odejít.“

Zamračila jsem se a do obličeje mi spadlo několik pramenů světlých vlasů. Kolis chtěl nechat Šeda odejít potom, co zabil dalšího prvotního? Nedávalo to smysl.

I když vlastně *ano*.

Kolis nemohl Šeda zabít. V takovém případě by se prvotní jiskry smrti přenesly zpět na něj a Kolis by pozbyl titulů prvotního boha života i Krále bohů.

Nebyl by žádný král.

Říši bohů by to uvrhlo do chaosu.

„Vrátíš se ke svému dvoru, a pokud tam Bele ještě bude,“ pokračoval Kolis, „poradíš jí, aby se dostavila a odpřísáhla mi věrnost.“

V dále se na noční obloze krátce rozhořely stříbrné plameny – převalovaly se, tvořené éterem. Pak jsem v krátkém záblesku na obzoru spatřila dvě mohutné okřídlené bytosti.

Drakeny.

Ach, pro lásku boží, byl to Nektas? Nebo některý další? Nevěděla jsem ani, jestli Orfina přežila útok dakajů. Viděla jsem ji padnout. Nejen ji.

Musela jsem se postavit.

„A nařídíš všem jednotkám, které tě sem následovaly, aby se stáhly a okamžitě opustily území Dalosu.“ V nastalém tichu se Kolisovi nad čelistí zachvěl sval. „Přijmi moji nabídku, Nykte.“

Paže se mi sice třásly námahou, ale podařilo se mi zvednout se na loket. Jinak snadný úkon mě ale přišel draho. Třeštila mi hlava a Šed si mě všiml.

Při pohledu na mě, na potřhanou kůži na krku a na kroužek pod Kolisovým kousnutím, mu v očích zapraskalo. Prohlédl si zlaté pavučinkové šaty, do kterých mě navlékli, a očividně se ho zmocnil vztek. Dopadal na mě jako ledový déšť. Chtěla jsem mu povědět, že jsem v pořádku, ale jazyk jsem měla příliš těžký na to, abych tu lež vyslovila. Nebyla jsem si jistá, jestli vůbec budu v pořádku.

A Šed to asi vycítil.

Hrudník se mu prudce zvedl a hlavu ostře stočil ke Kolisovi. „Zabiju tě.“

Falešný Král bohů zaklonil hlavu a zasmál se. „Teď už se chováš jako vyložený hlupák.“

Šed se pohnul rychle jako šíp a vyrazil vpřed. Vířící stíny kolem jeho těla se stáhly a umožnily mu proniknout otvorem v mřížích. Těsně předtím, než přistál na podlaze klece pár metrů od Kolise, vzduch do slova ztuhl i zřídł. Z nohou oděných do kožených kalhot vyrazily úponky stínů. Jeho oči se proměnily v kaluže éteru.

„Opovaž se,“ varoval ho Kolis a sklonil bradu, „synovče.“

„Jak už jsem řekl,“ – z Šedova těla vyrazil výboj statické elektřiny a z dlaní mu vylétly dvojité blesky éteru – „na to je pozdě.“

Kolis se pohnul tak mrštně, že se stal pouhou šmouhou, ale i když byl tak rychlý, nic nebylo rychlejší než rozpoutaná prvotní síla. Šedovy blesky do něj vrazily se šokující intenzitou, zvedly ho do vzduchu a odmrštily dozadu. Narazil zády do mříží. Zlato pod nápořem jeho těla povolilo.

Po podlaze a nad mýma nohama vířily stíny, zatímco se Šed otočil a sáhl si k pasu, odepl meč a hodil ho. Zahlédla jsem jen záblesk stínového kamene.

Čepel zasáhla Kolise do hrudi s takovou silou, že ho odhodila, meč narazil do vnější stěny, hluboko se zabořil a falešného krále k ní přišpendlil.

U všech bohů.

Po zničené podlaze se rozlehly dunivé kroky. Strážé ve zlaté zbroji a pláštích se s pozvednutými meči ze stínového kamene vrhly ke kleci.

Šed otočil hlavu a podíval se přes rameno na nově příchozí.

Vylily se z něj stíny, samotná podstata prvotních, a razily si cestu mezi mřížemi. Temná mlha dosáhla až k botám strážů.

Prostorem se rozlehl hlasitý, mučivý jekot, který však znenadání ustával.

Do okolního vzduchu se vpjely chuchvalce noci, zatímco si Šed klekl vedle mě, ve vířící tmě byl vidět jen náznak jeho obličeje.

Navzdory suchu a bolesti v krku jsem polkla a konečně mohla promluvit. „To... to bylo... tak nesmírně sexy.“

Šed na okamžik ztuhl a pak se chraplavě zasmál. „Dívej se mi do očí,“ pobídl mě a chytil mě za kroužek kolem krku. „A nehýbej se, *liesso*.“

Liesso.

Krásná.

Mocná.

Královna.

Moje srdce... pro lásku boží, rozplynulo se, když jsem ho slyšela. I když to bylo pošetilé.

Jeho stříbřitý pohled se upíral do mého. Při zvuku praskajícího kovu jsem trhla celým tělem. Řetězy dopadly na podlahu a já se převrátila.

Na hrudi a v pase se mi zavlnily stíny, když mě Šed objal a zachytil, abych nespadla. Esence mě obalila jako plášť, ale nepůsobila žádnou bolest. Nikdy.

Přitáhl si mě k sobě. Rukou, která byla tak neuvěřitelně chladná, ale zároveň vítaná, mi podepřel hlavu. Přivinul si mě na hrud.

Ucítla jsem jeho svěží citrusovou vůni a zachvěla se. Když se do mě Kolis zaryl tesáky, upřímně jsem věřila, že už Šeda nikdy neuvidím, proto když jsem teď slyšela jeho hlas a spočívala v jeho náručí, oči se mi zalily slzami. Bylo to ohromující.

„Promiň,“ vyhrkl a rychle nás vyváděl z klece ven. „Mrzí mě, že jsem se k tobě nedostal dřív, ale teď už jsme spolu, *liesso*, a já tě nepustím. Už nikdy.“

Zatímco nás zvedal do vzduchu, jeho omluva mi trhala srdce. Celé to byla vina Kolise a jeho šíleného jednání. A taky Eytha, Šedova otce, který vložil jiskry a Sotoriinu duši do smrtelnice a nikdy o tom svého syna nezpravil. „Nic z toho není –“

Šed zaklel a zlomil se v pase. Úlekem se mi rozbušilo srdce.

Něco horkého a těžkého udeřilo Šeda do zad. Zavrčel a vzduch jako by se natáhl a ovinul kolem nás neviditelné ruce, které nás prudce stahovaly dolů. V hrdle se mi nakupil strach.

Náraz byl ohlušující, přestože Šed dopadl na podlahu jako první, na nohy, a odnesl hlavní tíhu pádu. Zapotácel se a klesl na jedno koleno, ale i tak mě nepouštěl. Stínová esence kolem něj řídla a v pevném sevření jeho čelisti jsem zahlédla grimasu bolesti.

„V pořádku,“ ucedil a jeho jasné, zářivé oči se upřely do mých. „Mám tě –“ Prudce trhl hlavou dozadu.

Na krku mu vystoupily šlachy a z hrdla se mi vydral chraplavý výkřik. Šed neustával ve svém snažení a znovu se zvedal na nohy. Nepouštěl mě. A nepustil by, přesně jak slíbil, i navzdory mučivé bolesti. Ať to stálo, co to stálo.

„Šede,“ zašeptala jsem.

Rozšířil oči a na okamžik se zarazil. „Sero,“ vyhrkl.

Pak ho ode mě něco odtrhlo.

Zachvátila mě panika. Po chvíli beztlíže jsem dopadla na podlahu. Uhodila jsem se hlavou o dlažbu a pocítila šokující bolest. Pak se mi ztmělo před očima.

Nastalo ticho.

Pusto a prázdno.

Zpět k vědomí mě přivedl až divoký, brutální řev poháněný Šedovou zuřivostí. Měsíc. Zhlédla jsem měsíc. Otočila jsem hlavu.

Kolis se plížil vpřed a z široké, zubaté rány na hrudi mu vytékala lesklá krev a zářil éter. Ten mu proudil i z dlaní a rozléval se po místnosti.

Šed znovu klečel na jednom kolenu, ale nyní měl obě ruce natažené před sebou a chránil se před zlatavými vlnami smrtící esence.

„To jsi vážně neměl,“ pronesl Kolis a nespokojeně a možná i trochu zklamaně si povzdechl. „Obávám se, že jsi tím rozpoutal opravdovou válku.“

Kapitola 2

Z Šeda se valily stíny z éteru a dusily výboje Kolisovy moci, dokud je nepohltily úplně. Ohlédl se na mě a pak se znovu zadíval na Kolise. „To *ty* jsi rozpoutal válku,“ vyhrkl a vztyčil se do plné výšky, „v okamžiku, kdy jsi porušil všeobecně přijímané zvyklosti a pořádky.“

„Zapomněl jsi na sebe, synovče? Očividně ano.“ Z konečků Kolisových prstů vyrážely paprsky éteru a za jeho zády se objevil zlatý revenant, opět při životě. „Protože já jsem tvůj král.“

„Nejsi.“ Z Šeda vyšlehl blesk, udeřil do dlažby na podlaze a do Calluma a odhodil revenanta zpět. Ucítila jsem zápach zuhelnatělého masa. „Možná tě to pobaví, ale tvoje svrchovanost nadobro skončila v okamžiku, kdy jsi ji unesl. A popravdě řečeno, nikdy jsem tě za svého krále nepovažoval.“

Ignorovala jsem vlhkost na zátylku a převalila se na bok. Stálo mě to ještě víc úsilí než předtím. Zahlédla jsem při tom pár spadlých mečů ze stínového kamene poblíž zkroucených a zmrzačených těl strážných.

„Odvažná tvrzení.“ Kolis vykročil vpřed a vyslal Šedovým směrem další paprsek éteru. „A překvapivá. Zabil jsem tvého otce, a ty jsi mi přísahal věrnost. Vezmu si tvoji choť, a ty zabiješ jednoho ze svých bratrů a zaútočíš na mě. Proč, Nykte? Kvůli těm jiskrák života, které v sobě nosíš?“

Obrátila jsem oči v sloup a přenesla váhu na dlaně. Takový byl Šedův původní plán, ale jakmile se dozvěděl, co by to stálo, bylo to to poslední, co chtěl.

Vzít si jiskry totiž znamenalo mě zabít a on si *mě* vybral, i když jsem už umírala – pošetilé rozhodnutí.

Přesto krásné.

„O to jde, že ano? Chtěl jsi jí ty jiskry vzít a povznést se jako prvotní bůh života,“ obvinil ho Kolis a z konečků prstů mu jiskřil zlatavý éter. „Snažil ses je přede mnou skrýt. Ji taky. A to je zrada.“

„Zrada?“ Šed se hluboce a temně zasmál, ještě nikdy jsem ho tak neslyšela. „Zabil jsi mi matku a pravého prvotního boha života.“ Na podlahu pod Šedem se rozlévaly stíny a vznášely se jako kouř. „Jsi k smíchu.“

Kolis ztuhl. „Chceš vědět, co je k smíchu? To, že si myslíš, že jsem netušil, oč se snažíš. Že jsem neprohlédl tvá falešná ujištění a sliby a nevěděl, že osnuješ spiknutí, abys mě připravil o moc a vzal si všechno, co patří mně.“

Zatímco jsem se pomalu plazila k mrtvým strážným, Šedova zuřivost se rozhořela naplno a teplota v místnosti prudce klesla. „Nikdy ti to nepatřilo. Všechno jsi ukradl –“

„Tvému otci,“ skočil mu do řeči Kolis a od zlaté pásky kolem bicepsu se mu odráželo měsíční světlo. „A ty si asi myslíš, že se historie opakuje, ale to se mylíš. Jiskry života ti nepatří.“

„A *ona* zase nepatří *tobě!*“ zařval Šed.

Vzduch opět zřídil. Zastavila jsem se, tráslý se mi paže. Rozbořenou místnost zalévala syrová, prudká energie a drásala mi kůži.

„Takže si myslíš, že patří *tobě* jen proto, že jsi ji korunoval jako svou choť?“ Kolisův smích mi sevřel srdce. Pod kůží na jeho nahé hrudi se začaly vlnit zlaté víry éteru. Rána, kterou mu Šed způsobil, už se hojila. „Jestli je tou, za níž se vydává, nikdy jsi ji korunovat neměl.“

Potřebovala jsem se postavit na nohy a vzít do ruky meč. A to rychle. Jenže se mi pořád ještě točila hlava a nohy jako bych měla odpojené od zbytku těla. Nebylo to úderem do hlavy, i když ani ten nepomohl,

ale spíš ztrátou krve. Ztratila jsem jí příliš mnoho. Vytušila jsem to z toho, s jakou námahou se mé srdce snažilo pumpovat její zbyteček ve mně a jak rychle tlouklo. Navíc jsem měla pocit, jakýsi instinkt, který mi napovídal, že kdybych v sobě neměla jiskry, už dávno bych byla v bezvědomí nebo mrtvá.

Zatímco jsem se zvedala na kolena, přemýšlela jsem nad tím, jak je zvláštní, že to, co mě nevyhnutelně zabije, mě zároveň udržuje při životě.

Kolis popošel blíž k Šedovi a jeho příliš dokonalé rty se zkřivily do úsměvu. „Nikdy tvoje nebyla, synovče. Vždycky patřila mně.“

Šed se rozzuřil. Prostor opět naplnila mocná energie a vzduch, který jsem vydechla, vytvořil nadýchaný obláček. Šed se vznesl do vzduchu a vrhl se na Kolise.

Stihla jsem zahlédnout jen Kolisův úšklebek, načež se z falešného krále vyvalily paprsky éteru. Zvedl se, vklouzl do své prvotní podoby a aktivoval záři, která byla tak jasná a na pohled bolestivá, že mě nutila zavřít oči.

Šed a Kolis se střetli vysoko nade mnou a bylo to, jako by se střetla noc se sluncem. Stíny éteru a intenzivní, zlatem a stříbrem protkané světlo vířily závratnou rychlostí, i když vítr ustal. Mraky přestaly plovat po obloze. Všechno... všechno ostatní ztichlo tak zřetelně, až se mi stáhl hrudník.

Přimhouřila jsem oči a mezi stíny a denním světlem se snažila zahlédnout oba prvotní. Zlaté vlasy, pak rudohnědé prameny. Černá tunika, pak bílé plátěné kalhoty. Stříbrný pásek a pak ten zlatý, který jako by se při pohybu ruky bíle leskl. Hlavy zvrácené dozadu.

Mlátili se pěstmi.

Pak víření kolem jejich těl ustalo a vzduch začal vibrovat a pulzovat. Jiskry v hrudi začaly hučet...

Z Šeda vyšlehl éter, zasáhl Kolise a odtrhl prvotní od sebe. Falešný král se zastavil uprostřed letu a se šokující rychlostí se vrátil zpět k Šedovi a vrazil do něj. Z hrdla se mi vydral chraplavý, tichý výkřik. Stoupali do výšky a éter kolem nich prskal a praskal.

Pak se najednou začali řítit k zemi. Zírala jsem na ně s vytřeštěnými očima a nedokázala pochopit, co se děje, dokud jeden z nich nedopadl. Mramorová podlaha v okruhu několika metrů se roztříštila. Teprve když jsem spatřila vířící černou mlhu, jak se zmocňuje zářivé záře, došlo mi, že Šed mrštil Kolisem na zem.

Zachvěla jsem se úlevou a esence kolem Kolise se mezitím ztlumila natolik, abych viděla, že se Šed narovnal. Překročil svého strýce, vyplivl na prvotního plnou pusou lesklé krve a pak se natáhl a popadl Kolise za hlavu –

Falešný král vystřelil jako šíp a odmrštil Šeda zpátky. Zvedl se vítr a rozfoukal mi vlasy před očima. Na obloze se zablýsklo. Podívala jsem se k obzoru, směrem na západ. Po drakenech nebylo ani stopy.

S bušícím srdcem jsem sledovala, jak Šed a Kolis bojují pěstmi a výbuchy prvotní energie a jak se jejich těla zvedají a klesají v rychlém sledu. Otočila jsem se zpátky k mrtvým strážným, vzdálenost mezi námi se mi zdála nepřekonatelná. Potřebovala jsem se ale dostat k meči. Nebyla jsem si jistá, jak s ním pak naložím, ale něco jsem udělat musela.

Na vršcích paží mi náhle přistály něčí ruce. Vyděšeně jsem vykřikla a ovládl mě instinkt. Okamžitě jsem se pokusila vyprostit. Moje mysl věděla jak, byla jsem vycvičena těmi nejlepšimi, ale tělo nereagovalo dostatečně rychle. Cítila jsem se malátná a rozlámaná a měla jsem pocit, že jediné, co zvládnu, je svíjet se jako umírající červ.

„Přestaň,“ zasyčel mi do ucha něčí hlas. Poznala jsem ho.

Attes.

Trhla jsem sebou doprava, zmítaná vztekem. „Pust’... mě, ty zasranej zrádče.“

Attes mě sevřel ještě silněji a obrátil mě, takže jsme si hleděli do očí.

Důkladně jsem si ho prohlédla. Nevypadal dobře. Z nosu, očí, uší i koutků úst mu tekla modročervená krev. Mělká jizva táhnoucí se od linie vlasů, přes kořen nosu a po levé tváři ostře vystupovala.

Zatraceně. Jeden jediný Šedův výbuch mu dal co proto.

„Poslouvej mě,“ řekl a snažil se překřičet dunění větru.

„Naser si.“ Odtáhla jsem se dozadu – nebo jsem spíš *spadla* – a vykopla nohu. Odrazila se mu od hrudi.

Attes se zarazil a povytáhl obočí. „Vážně bys měla šetřit energií, Sero. A poslouchat.“

No, tak to ani náhodou. „Zradil jsi... nás,“ vyhrkla jsem a zatočila se mi hlava. „I potom, jak jsem pomohla Tadovi, jsi... zradil –“

Země se otrásla. Šed s Kolisem narazili někde napravo od nás, jejich těla roztříštila dlažbu a do všech světových stran se rozletěly kousky mramoru.

Attes zaklel, otočil se a přitáhl si mě k sobě, aby nás uchránil před sprškou trosek. Natáhla jsem se po něm, zabořila mu prsty do vlasů a silně šklubla. Byla to podpásovka. Věděla jsem to, ale nic lepšího jsem v daný moment nesvedla.

Attes zavrčel skrz vyceněné zuby – tesáky. Trhl hlavou a já pocítila divoký výbuch uspokojení, když jsem mezi svými prsty uviděla pár pramenů jeho zlatohnědých vlasů.

„Sakra už. Přestaň –“

Zamířila jsem s připravenými nehty na ten zasraný důlek.

„Vím, co jsem udělal.“ Chytil mě za zápěstí a v očích mu zapraskal éter, zatímco Šed a Kolis opět vylétli na oblohu. „Není čas o tom diskutovat, ani se mstít.“

Otevřela jsem pusu.

„Kolis Šeda zabije,“ řekl Attes s tváří jen pár centimetrů od mé. „Jde o to, co nastane, až to udělá.“ Do tváře a pak do paže mě udeřilo něco mokrého. „Šed není dost silný na to, aby Kolise a jeho drakeny, kteří se sem vydají hned, jak vycítí, že je Kolis v opravdovém nebezpečí, porazil. Zemře.“

Se zatajeným dechem jsem zírala na prvotního boha, který vešel do Šedovy pracovny, jako by mu na ničem nezáleželo. Při předávání Koli-sovy zprávy se mnou flirtoval a Šeda škádlil, vyptával se na pohyb vojska Země stínů směrem k hranicím dvora, který sdílel se svým bratrem Kynem. Šed mu tak úplně nedůvěřoval, ale nějaký vztah mezi nimi byl.

Přátelstvím bych to zrovna nenazývala, ale o jistý typ spřízněnosti šlo určitě.

A on s námi takhle vyjebal.

Nejspíš byl u toho, když mi Kolis nařídil, abych zabila toho ubohého drakena, a nejspíš Kolisovi řekl, že jsem Tada přivedla zpátky k životu.

Akt, na jehož dokončení falešný král čekal, protože byl důkazem, že jiskry dozrály natolik, aby mohly být přeneseny.

Na Attovu ruku, kterou mě držel, cosi šplíchlo. Kapka měla třípytívou červenomodrou barvu.

Byla to krev prvotního.

Překvapeně jsem se nadechla.

„Musí přestat,“ naléhal Attes. „A jediná osoba, kterou oba poslechnou, jsi ty.“

Nebyla jsem si tím jistá. Kolis na mě nepůsobil jako ten typ, který někoho poslouchá. A Šed už nejspíš poslouchat nechtěl. Ocítl se v cyklonu zuřivosti, který se v něm kupil po celá *staletí*. Nešlo jen o mě. Šlo o jeho matku, kterou Kolis zavraždil, když byl Šed ještě v jejím břiše; o jeho otce, kterého Kolis zabil – a jehož duši stále držel; a o všechny životy vepsané do Šedovy kůže, které mu Kolis vzal nebo k jejichž odnětí Šeda donutil.

Attes, ať byl sebevětší parchant, měl pravdu.

Kolis Šeda *zabije*.

A smrt kteréhokoli z nich zničí nejen říši smrtelníků, ale také Iliseum a všechno prvotní božstvo. Úplně. Kdo ví, jestli by přežili alespoň drakeni. Možná by zůstaly jen Arae – sudičky.

Nic z toho mě teď ale doopravdy nezajímalo, jen Šed, a tak jsem to musela alespoň zkusit. Jenomže jak? Dál se mlátili a zahrnovali se výbuchy éteru. Záře pohlcující Kolise vybledla, takže pohled na něj už nebyl tak bolestivý. Stíny kolem Šeda byly tenčí. Pořád jsem nevěděla, co udělám, pokud se dostanu k meči.

Zalétla jsem pohledem k dýkám na Attových bocích a napadlo mě... Napadlo mě, že možná vím, jak Kolise přimět, aby přestal.

Začala jsem se zvedat na nohy, které mi připadaly jako žele, do něhož si moje nevlastní sestra Ezra ráda namáčela rohlíky. „Pomoz... pomoz mi vstát.“ Ve tvářích mě hřál stud, což bylo vzhledem k situaci naprosto hloupé. „Já... já to sama nedokážu.“

Attes zvážněl a zaváhal. Bylo evidentní, že mi nevěří. A neměl by. Za prvé proto, že pokud přežiju dnešní večer, najdu způsob, jak tomu zmrdovi provést něco strašného.

A taky proto, že jsem lhala – no, částečně. Dokázala bych se postavit sama, ale stálo by mě to hodně sil, a to by mě zničilo. Udělala jsem tedy to, co mi Attes navrhl: šetřila jsem energií.

Za krátký okamžik se ke mně naklonil a sevřel mi ramena. Zvedl mě na nohy. „Dobrý?“

Necítila jsem podlahu pod nohama. „Jo.“

„Fajn.“ Attes mě zkoumal pohledem a tvářil se něco jako znepokojeně. Muselo se mi to jen zdát. „Takže, co máš v plá-?“

Pohnula jsem se, jak nejrychleji jsem svedla, což nebylo vůbec rychlé. Překvapilo mě, že se mi podařilo chytit rukojeť jedné z jeho dýk dřív, než mě stačil zastavit. Prostě jsem ho zastihla nepřipraveného.

„Děláš si ze mě prdel?“ vykřikl s pohledem na dýku v mojí ruce. „Nevyjádril jsem se snad dost jasně?“

„Klídek.“ Mělce jsem se nadechla a můj hrudník... pro lásku boží, působil divně, jako by byl odtržený od těla. „Nestojíš mi za tu... námahu.“

Ve tváři se mu mihlo překvapení. Takovou reakci nečekal.

S pocitem, že mám navrch, jsem se otočila k prvotním, kteří zatím přistáli na zemi. Vzájemně se škrtili a z konečků prstů jim unikál éter.

Vykročila jsem k nim a zakřičela: „Přestaňte!“

Neslyšeli mě, a pokud ano, tak mě ignorovali. Žíly jim zevnitř svítily, a kdyby se zrovna nechtěli navzájem povraždit, připadali by mi podivně krásní.

Zřejmě to bylo tím, že mi do mozku neproudilo dost krve.

S nastupující panikou jsem znovu a znovu křičela a cítila, jak se kymácím. Attes, ta odporná krysa, mě zachytil, abych nespadla. Srdce mi

tlouklo čím dál pomaleji a tušila jsem, že to není dobrá zpráva. Hlavně proto, že se mi v okrajích zorného pole hromadilo černo. Nešlo mi na rozum, jak můžu já, obyčejná smrtelnice, zastavit dva prvotní bohy...

Až na to, že jsem tak docela smrtelnice nebyla.

Už ne.

Jiskry života to změnily – jiskry prvotní esence.

Vzadu v hlavě mě brnělo a myslí se mi do všech směrů rozbíhaly myšlenky. Moc jisker u mě byla spojená s extrémními emocemi, stejně jako když se bohové nebo prvotní blíží svému povznesení. Šed se ji ve mně snažil probudit záměrně, ale úplně to nevyšlo.

Bylo to zvláštní. Zatímco jsem se snažila získat stabilitu i přes podivně volnou hrud' a pocit zvláštního odpojení se od těla, najednou mi došlo, proč se jiskry neprobudily k životu.

Narodila jsem se s nimi, ale nikdy jsem je nepovažovala za svou *součást*. Byla jsem jen nádobou, která je ukrývá a uchovává. Tak to Eythos, Šedův otec, zamýšlel.

Jenže to už neplatilo. Jiskry mou součástí byly. A prozatím byly moje.

Dřív jsem to doopravdy nechápala. Až doteď jsem tomu nevěřila.

Zhluboka a pomalu jsem se nadechla a soustředila se na vibrování v hrudi. Jiskry se zachvěly a pak začaly pulzovat, jak jsem přivolávala éter a napojovala se na něj.

„U všech sudiček,“ zašeptal Attes.

To, co následovalo, se jednoduše stalo, skoro jako když mi Rhain řekl o dohodě, kterou Šed uzavřel s Veses, jen tentokrát jsem si byla toho, že esence vyplouvá na povrch, dobře vědoma. Ovládala jsem ji, aniž bych musela přemýšlet o tom jak. Vedl mě prostý instinkt, prastarý a prvotní.

Do žil mi vnikala prvotní esence, horká a plynulá, a když jsem promluvila, slyšela jsem ji i ve svém hlase: „*Přestaňte*.“

Neuvědomila jsem si, co dělám, dokud se Šed i Kolis nezastavili a výboje éteru, které proti sobě posílali, nevyhasly.

Použila jsem nátlak. Na dva nejmnocnější žijící prvotní.

„U všech sudiček,“ zopakoval Attes šepem ve zjevném šoku. Šed a Kolis ke mně otočili hlavy.

I mě to překvapilo. Nečekala jsem to, ale odsunula jsem údiv stranou, protože už jsem cítila, jak jiskry slábnou. Ano, byly mou součástí, ale umírala jsem, a tak umíraly i *ony*. Musela jsem si pospíšit. Vykročila jsem vpřed a udělala to jediné, co mě napadlo.

Šedovi na mně hluboce záleželo, a jak mi řekl po návštěvě u boha věštby Delfaie, kdyby mohl, miloval by mě. Nechal si však odstranit *kardii*, ten kousek duše, kterým byly vybaveny všechny živé bytosti a který jim umožňoval neodvolatelně milovat bytost jiné krve a udělat pro ni cokoli. Podle bohyně Penellaphe ho to muselo neuvěřitelně bolet a mně to přišlo moc smutné. Udělal to ve snaze ochránit sebe i osobu, kterou by mohl milovat, před svým strýcem.

Kolis byl zlý, zvrácený parchant a to, co cítil k Sotorii, dle mého nemělo s láskou nic společného. Byl jí spíš posedlý. Pořád měl ale svoji *kardii*, a tak *věřil*, že ji miluje. A v takovém případě byl odhodlaný udělat pro ni cokoli.

A měl za to, že ona je mnou.

Přiložila jsem si dýku ke krku.

„U všech sudiček, sakra,“ vyštěkl za mnou Attes tichým hlasem. „Tohle jsem na mysli neměl.“

„Přestaňte s tím,“ zopakovala jsem, aniž bych na prvotního boha válek a dohod brala ohled. „Udělejte pro mě. Prosím.“

Soustředila jsem se na Kolise, ale jako první zareagoval Šed.

Řídnoucí stíny, které vířily kolem něj i v něm, zmizely. Z roztržených rtů a nosu mu tekla krev. Čelist už mu otékala a tunika byla místy propálená a odhalovala kousky ohořelé kůže. Byly to však jeho oči, z nichž se mi rozbušilo srdce. Byly doširoka rozevřené a bystré, chuchvalce éteru v nich nehybné.

Kolis reagoval pomaleji, zlatavá záře pominula jen natolik, že se pod ní objevila jeho tvář. Nebyl na tom o nic líp než Šed. Taky měl popálenou hrud'.

„Sero,“ vyhrkl Šed a lehce pozvedl ruce. „Co to děláš?“

Polkla jsem, žaludek jsem měla plný úzkosti, ale ruka zůstávala pevná. „Přestaňte s tím, nebo se podříznu.“

Kolis sklonil bradu. „Nic takového neuděláš.“

Přitlačila jsem na špičku nože, až jsem ucítila bodnutí bolesti. Najednou se Šed... u všech bohů, zdálo se, že nemá kontrolu nad svým tělem. Klopýtl dozadu. „Ale ano,“ oponovala jsem a nespouštěla zrak z jejich hrudí. Nehodlala jsem dopustit, aby na mě kterýkoli z nich použil nátlak, i když vyhýbat se očnímu kontaktu by jim v tom stejně nezabránilo. Ne úplně. „Udělám to. A pokud si *jen pomyslím*, že se jeden z vás chystá použít nátlak, udělám to hned.“

„Sero,“ oslovil mě znovu Šed. „Odlož tu dýku.“ Udělal krok mým směrem, jako by úplně zapomněl na Kolise, a jeho popálená hrud' se rychle zvedala a klesala. „Prosím.“

Prudce jsem se nadechla a ruka se mi zachvěla. „Ne –“ Vtom mi někdo vytrhl dýku z prstů, až jsem zalapala po dechu a hrdlem mi projela ostrá bolest.

Šed vykřikl a strach v jeho hlase... pro lásku boží, byl přímo hmatatelný. Okamžitě jsem pochopila, že jsem udělala velkou chybu.

U všech bohů.

Podcenila jsem, čeho by byli a nebyli schopni. Myslela jsem si, že Kolise rozptýlím a že ho láska a posedlost Sotorií učiní zranitelným.

Jenže vedle toho jsem taky rozptýlila Šeda.

A dýku, kterou jsem si držela u krku, teď svíral Kolis.

Falešný Král bohů byl zatraceně rychlý. Otočil se a vrazil dýku Šedovi do hrudi.

Přímo do srdce.

Kapitola 3

S hrůzou jsem sledovala, jak Kolis sráží Šeda. Čepel byla vyrobena pouze ze stínového kamene, takže by měla mít na bytost tak mocnou, jako byl prvotní bůh, jen malý účinek, ale Šed byl oslaben utrženými zraněními. To bylo očividné.

Zastavil se, sáhl po rukojeti čepele a potácivým krokem a s doširoka otevřenými očima upřenými na mě a na pramínek krve, který mi stékal po krku, se vydal kupředu. Po pár krocích padl na kolena.

„Uteč,“ vydechl, naklonil se dopředu a opřel se o jednu ruku.

Do uší mi dolehl hlasitý, vyděšený zvuk. Byl to řev. *Můj* řev. Jiskry se rozechvěly, na krátký okamžik se zvětšily a pak se přestaly hýbat. V hrudi i v hlavě mi narůstal tlak a prožívaná tíseň se rychle stávala nesnesitelnou. Vyrasila jsem k Šedovi, ale nestihla jsem to. Podlomily se mi nohy a dopadla jsem na popraskanou podlahu. Před očima mi vybuchovaly roje hvězdiček.

Kolis zavrčel, popadl Šeda za vlasy a škulbl s nimi dozadu. Šed měl dýku stále zabodnutou v hrudi, přímo v srdci. „Nabídl jsem ti milost.“

„Přestaň,“ zasípala jsem a namáhavě se k němu plazila po břicho.

Kolis srazil Šeda naznak. „A ty jsi mi ji hodil do ksichtu.“

Vydrápala jsem se na kolena, ruce a nohy se mi třáslly. „Prosím,“ přiměla jsem se říct, zatímco na podlahu pode mnou kapala krev. „Přestaň –“ Sevřelo se mi hrdlo a zmlkla jsem uprostřed věty.

„Zrovna ty bys mě měl ze všech lidí na světě znát nejlépe.“ Kolis vyšvihl nohu nahoru a přišlápl rukojeť dýky.

Šed sebou škulbl.

Něčí ruka mi připlácla ústa a umlčela můj další výkřik. „Poslouchej mě,“ zasyčel mi do ucha Attes. „Šed to přežije. Stínový kámen ho nemůže zabít, je teď jen oslabený z boje s Kolisem. A pokud budeš dál křičet, Kolis ho nakonec opravdu *zabije*.“

Kolis znovu přidupl dýku a já jako bych to cítila. Přísahala bych, že jsem to cítila v hrudi. Otřásla jsem se.

A celý svět jako by se roztočil. Místnost. Attova slova. Scéna před mýma očima. Vzpírala jsem se sevření prvotního boha válek a dohod v zoufalé snaze dostat se k Šedovi blíž. Kolis... ach, pro lásku boží, Kolis vytrhl čepel a pak ji znovu vrazil Šedovi do srdce. Zmocnila se mě křeč, rychle a prudce. Zmalátněla jsem. Jako by ze mě najednou vyprchal život.

Attes tiše zanedával a posunul si mě v náručí. „Sero?“ Očima mu probleskovaly zářivé chuchvalce éteru. „Sero?“

Za strašlivého bušení dýky do Šedova těla jsem otevřela ústa, ale dýchat šlo přes stažené hrdlo jen trochu. Snažila jsem se popadnout dech a otočit hlavu k Šedovi.

Viděla jsem však jen to, jak Kolis máchá rukou nahoru a dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. V měsíčním světle se leskla zakrvácená dýka.

Vykřikla jsem. Poznala jsem to, i když to nebylo slyšet. Křičela jsem a křičela a třásla se.

„Sakra.“ Attes prudce zvedl hlavu. „Kolisi! Potřebuje tvou pomoc,“ vykřikl a zbledl. „Zatraceně, poslouchej mě. Sotorie umírá.“

Buch. Buch. Buch.

„Jestli něco neuděláš, přijdeš o ni. Slyšíš mě?“ Attes přivřel oči a v jeho tváři jsem zahlédla náznak paniky. I když kdo ví, co jsem vlastně viděla, nedokázala jsem už ani pořádně zaostřit. „Přijdeš o svou *graeu*.“

Děsivé bušení ustalo.

„Ne,“ zaskřehotal Kolis. „Ne.“

Ovanula mě slabá vůně vanilky a šeríku – *zatuchlého* šeríku –, a pak už mě Attes nedržel.

Ocitla jsem se v Kolisově náručí, a když mě zvedl ze země, hlava mi bezděčně spadla dozadu. „Zavřete ho do cely,“ nařídil. „Vyřídím si to s ním, až se vrátím.“

Pokud toho řekl víc, nepostřehla jsem to. Obklopil nás vířící vítr a já jen matně zaznamenala, jak se mě dotýká hřejivý noční vzduch.

Snažila jsem se otevřít oči, ale už na mé povely nereagovaly. Obklopila mě dusivá tma. Dýchala jsem mělce a srdce, které nejprve tlouklo zběsilou rychlostí, začalo znovu vynechávat. Čas střídavě zrychloval a zpomaloval a nechával mě trčet v příliš dlouhých mezerách mezi úde-ry srdce a neustálým hukotem větru.

Nechtěla jsem zemřít.

Ne tímto způsobem.

Sama, ve tmě a s touhle zrůdou.

Chtěla jsem být se Šedem, v jeho náručí a u svého jezera – přesně jak mi slíbil, až přijde můj čas.

Takhle to být nemělo.

Sotoriiny myšlenky se na chvíli proluly s mými a přísahala bych, že ji slyším šeptat, že *to není fér*.

Jiskry života divoce vibrovaly. Panika se vzpínala jako divoké zvíře uvězněné v kleci a zoufale se snažila dostat ven, ale nebylo úniku.

Smrt byla odjakživa nevyhnutelná.

Znenadání jsme se přestali hýbat, stínový krok ustal. Někdo mi položil dlaň doprostřed hrudi, až jsem zatajila dech, srdce se mi sevřelo a po těle jako by se mi rozutíkal zvláštní drobné jehličky.

A pak už nebylo nic.

Šed.

To bylo první, co mi vytanulo na mysl, když jsem se probrala. Souboj s Kolisem, čepel pohybující se v pravidelném rytmu nahoru a dolů a zabodávající se Šedovi do srdce.

Nejprve maličko a vzápětí úplně jsem otevřela oči. Nebe nade mnou bylo zalité hvězdným svitem. Prudce jsem lapala po slaném, vlhkém vzduchu, a přestože jsem postupně nabírala dech, tíseň v hrudníku přetrvávala. Hukot v uších pomalu ustupoval a doléhaly ke mně hlasy přicházející ze všech stran. Za neutuchajícího šepotu jsem zachytila, jak se lidé spouštějí na kolena, a v dálce jsem zahlédla mihotavá světla uvnitř pískovcových budov a větších staveb. Tím, co vidím, jsem si však nemohla být jistá. Jisté bylo jen to, že mě někdo někam nese a pořád se mi nedostává dost kyslíku.

Šed.

Netušila jsem, kde jsem ani kam odvezli jeho. Jen matně jsem si vybavovala, že někdo říkal něco o cele. A ještě předtím ten masitý, dunivý zvuk a záblesky dýky smáčené krví.

Ach, pro lásku boží.

Okraje mého zraku se zbarvily doběla. Najednou jako bych se zase nemohla nadechnout –

„Uklidni se,“ nařídil mi shora hlas plný hořkého tepla a studeného slunce.

Překvapeně jsem se zadívala do stříbrných očí se zlatými skvrnkami. Kolis hleděl jinam a pod kůží v obličeji mu vířily třpytivé paprsky. Zachvěla jsem se.

„Přežiješ,“ pronesl Kolis a podíval se na mě. „Pakliže jsi skutečně tou, za kterou se vydáváš.“

Jeho slova mi dýchání v žádném ohledu neulehčovala. S každou další vteřinou jsem cítila, že se mi plíce zmenšují a srdce už netluče tak líně. Naopak nabralo na tempu, a některé údery dokonce úplně přeskakovalo. Snažila jsem se rozpomenout na to, co mě učil Holand a co mi ukázal Šed. Nadechnout se. Zadržet dech –

Země pod námi se pohnula a pevná půda se změnila v písek. Kolis zpomalil krok a změnil úchop. Za rytmického šplouchání mořských vln na pobřeží mi sklouzla hlava a na tváři jsem ucítila zlatý pásek kolem jeho bicepsu. Na okamžik jsem zapomněla na dusivý pocit a zahleděla se na mihotavé měsíční světlo odrážející se od rozlehlé, půlnočně zbarvené hladiny moře.

Kolis se zastavil na břehu z perletově bílého písku. Oproti plážím Stroudského moře, na nichž byl vstup do vln pěkně pozvolný, tady byl sráz strmý a nebylo vidět na dno. Ve vodě se cosi hýbalo.

Plavalo to v kruzích, jedno přes druhé a pod sebou navzájem. Byly toho desítky, možná stovky. Jejich mohutné paže i hladká těla byly tvořeny napůl kůží a napůl šupinami a vytvářely pod hladinou divoké proudy. Ocasy těch nejbližších v měsíčním světle doslova zářily – živou, třpytivou modrou, jasně růžovou, sytě zelenou a zářivě žlutou.

U všech bohů, byli to céreni.

„Fane!“ zařval Kolis.

Ucukla jsem a jeho výkřik dopadl na vodní hladinu jako tlaková vlna a rozehnal céreny do větší hlubiny. Jejich zběsilý úprk rozvířil klidné vody. Na hladině se objevily malé vlnky s bílými čepičkami a mezi prchajícími céreny se objevil muž.

Rychle švihl velkou ploutví na konci ocasu a pohybem těla připomínal mořskou vlnu. Mířil k hladině rychleji než ostatní.

V okamžiku, kdy vyplaval nad hladinu, vyšlehl z jeho ruky stříbrný blesk a proměnil se v dlouhé kopí se třemi špičatými hroty. Trojzubec.

Celý z éteru.

Fanos, prvotní bůh nebes a moří, se vynořil ve spršce vody a trojzubec vyplivl jantarově zbarvené jiskry. Zastavil se na místě a dál mával ocasem, zatímco céreni pod hladinou se zklidnili natolik, že jsem si mezi nimi všimla i menších. Děti neustále těkaly sem a tam, aby se vždy krátce objevily a pak se rozutekly schovat za ocasy starších.

Fanos přelétl pohledem nejprve po Kolisovi a pak po mně. V jasném měsíčním světle se mu v pohledném obličejí vykreslily vrásky. Sklonil hlavu. „Vaše Veličenstvo.“

Kolis si klekl. Na lýtkách jsem ucítila teplý, hrubý písek. Nepouštěl mě, jen mě držel vzpřímenou a tiskl si mě k hrudi. „Potřebuji tvou pomoc. Ztratila příliš mnoho krve.“

Fanos si mě pozorně prohlédl a zastavil se mi na krku. „Oprav mě, pokud se mýlím, ale není to Nyktova choť?“

„Ano,“ zalapala jsem po dechu. Nebo jsem si to alespoň *myslela*, ale kdo ví, co ze mě vyšlo. Jazyk mi připadal olovnatý a zbytečný.

„To je irelevantní,“ odvětil Kolis.

„Možná pro tebe. Já jsem ale cítil smrt jednoho z našich bratrů a povstání nové... sestry. Všichni jsme to cítili.“ Fanos se zadíval kamsi za nás a já zaslechla vzdalující se kroky. Znovu se na mě podíval. „Je to kvůli ní?“

„Moc se vyptáváš,“ zavrčel Kolis a jeho jindy sametový hlas zdrsněl. „A já mám moc málo trpělivosti na to, abych ti odpovídal.“

„Omlouvám se, můj králi.“ Fanos mírně sklonil hlavu. „Ale nechci mít problémy s Nyktem.“

„Můj synovec momentálně nepředstavuje žádné riziko,“ kontroval Kolis a mně jako by se scvrklo srdce, až z něj nezbylo nic. „Nicméně i ty by ses měl víc obávat mého hněvu než toho Nyktova,“ upozornil ho Kolis tónem plným chladné hořkosti a vypustil zlatavý éter. Aniž by napáchal jedinou škodu, sklouzl mi po kůži, načež se rozlil na písek. „Nebo ti to mám dokázat?“

Fanos se díval, jak se úponky éteru zastavují těsně před hranicí s vodou, zvedají se a vinou jako zmije připravené k útoku. Třebaže jsem tak docela nevěděla, co by se stalo, kdyby se éter dostal do vody, už jen při tom pohledu jsem se zachvěla. Tušila jsem, že by to nebylo nic pěkného.

Fanos se prudce nadechl nosem a nechal trojzubec rozplynout se. „Nemusíš.“

„Výborně.“ Kolisův hlas byl opět vřelý, dokonce skoro něžný. To, jak rychle přepínal z jedné nálady do druhé, mě znervózňovalo. „Nesmí zemřít. Potřebuji, aby ses o to postaral.“

To mě zmátlo. Můj mozek měl vlivem ztráty krve a obav o Šeda problém všechno zpracovat a spousta věcí mi nedocházela. Nechápala jsem, jak by mi mohl Fanos pomoci.

„Pokud nechceš, aby zemřela, nemůžeš s ní provést to, co s jinými?“ zeptal se Fanos. „Udělat z ní jednoho ze svých revenantů? Je to přece polobohyně. To by snad neměl být problém, nebo ano?“

Až na to, že jsem nebyla polobohyně – potomek smrtelníka a boha. Ostatní bohové a prvotní mě tak nicméně díky jiskrák v mém těle *vnímali*. V každém případě Fanos o revenantech zjevně věděl. Možná to věděli všichni prvotní kromě Šeda. O jiskrách ale Fanos nevěděl.

Netušila jsem, co si o tom myslet. Mohla jsem tím něco získat? Po pravdě mě nikdy nenapadlo, že by mě mohl Kolis proměnit v revenanta. Bylo to vůbec možné? Co by to –?

„To je jen znovuzrození smrti,“ odpověděl Kolis napjatě. „Navíc nemůžu riskovat, že při tom bude ukradena její duše.“

Staly se dvě věci najednou. Za prvé mi došlo, že revenantem se může stát jen někdo, kdo zemřel, a za druhé? Fanos pochopil, proč za ním Kolis přišel.

„To je ona?“ zašeptal. „Tvoje *graeca*?“

V nitru mi vzplanul hněv a dočasně nahradil chlad, jenž jako by pronikal do všech částí mého těla. Na jazyku mě pálila ostrá slova a netoužila jsem po ničem jiném, než aby mi vyšla ze rtů. Nebyla jsem jeho *graeca*. Ani Sotorie. Nepatřily jsme mu. Chtěla jsem, aby se má ústa pohnula stejně jako předtím, když jsem křičela na Šeda a Kolise, ale jiskry jen slabě zapraskaly a jediné, na co jsem se zmohla, byl kňouravý zvuk.

„Ona... Myslím, že ano.“ Kolis mi zaryl prsty do paže a boku. „Držím její duši v jejím těle. Nejsem si jistý –“ Zarazil se, tíha jeho slov byla šeptaným přiznáním. „Nejsem si jistý, jak dlouho to ještě půjde.“

Vzpomněla jsem si na ty zvláštní jehličky, když mi položil ruku na hrud'. Bylo to ono? Držel mi duši – *naše* duše v těle?

Zmocnil se mě šok. Bůh Saion nevěřil, že má Kolis dost síly na to, aby vyvolal duši tak, jak to dokázal Šed. Znamenalo to tedy, že v něm ještě nějaké jiskry života zůstaly? Nebo šlo jen o vedlejší produkt pravych jisker smrti? Kdo ví, ale vysvětlovalo to, proč jsem stále naživu – no, aspoň trochu.

„Víš, oč mě žádáš,“ ozval se tiše Fanos, zatímco do vodní hladiny narážel víchr a rozhazoval mi konečky vlasů po písku.

„Já tě nežádám.“

Naskočila mi husí kůže a Fanos naklonil hlavu na stranu a zatnul čelist. Pak vklouzl pod hladinu. O chvíli později céreni ustali v jakémkoli pohybu. Ti menší, děti, plavali stále hlouběji a hlouběji, až úplně zmizeli z dohledu.

Fanos se vynořil necelý metr od břehu. Po sametové kůži na hlavě a po hrudi mu stékala voda. Beze slova k nám natáhl ruce.

Kolis nejprve zaváhal a ani se nepohnul, ale pak mě znovu zvedl. „Jestli zemře, srovnám celý tvůj dvůr se zemí,“ přísahal a podal mě prvotnímu, který se mnou během korunovace neprohodil jediné slovo.

Znovu se mě zmocnila panika. Fanos mě vzal do náruče a jiskry na okamžik vzplály. Srdce mi bušilo do žeber. Zdálo se mi, že cítím, jak se Fanova hrud' prudce zvedá proti mé. Nohy mi obklopila teplá, šumící voda a pak se mé tělo od hrudníku dolů ocitlo pod hladinou. Lehce jsem zalapala po dechu. Ráda jsem se koupala v jezeře ve smrtelné říši i v Šedově bazénu, ale plavat jsem neuměla. A teď... teď mě odnášel kamsi do moře prvotní bůh.

„Nyktos mi kdysi vzal, co bylo moje.“

Vytřeštěnýma očima jsem vyděšeně tékala pohledem z hvězdami poseté oblohy na Fana. Zřejmě měl na mysli Saiona a Rhahara.

„Měl bych mít radost, že mu to můžu oplatit.“ Mluvil tak tiše, že jsem ho přes zurčící vodu sotva slyšela. „Ale vůbec mě to netěší.“ V očích se mu objevily pramínky stříbřitého éteru. „Cítím tvoji paniku. Není nutná. Proč bych ti ubližoval, když už stejně umíráš?“

To mě mělo uklidnit?

Fanos se pousmál.

Když jsem se nad tím zamyslela, zřejmě to ani jako uklidnění vyznít nemělo.

„Jsi ve vodách u Tritonských ostrovů, poblíž pobřeží Hygieie,“ pokračoval Fanos. „Víš, co to znamená? Jistě že ne. Neví to ani většina prvotních, včetně Nykta.“ Fanos se dál vzdaloval od břehu. „Rád bych zjistil, jestli by tě sem přivedl, kdyby to věděl.“

Většinu z toho, co říkal, jsem nerozuměla. Přemýšlela jsem jen nad tím, jak hluboké asi zdejší vody jsou.

„Voda je zdrojem veškerého života a léčení. Bez ní by neměl svou moc ani prvotní bůh života... kdyby to bylo možné.“ Na tváři se mu objevil pokřivený úsměv bez špetky pobavení. „Bytosti, které se tu narodily, céreni, v sobě mají jistý zdroj. Dar, který léčí stejně jako voda.“

Jeho oči se setkaly s mýma a já zaslechla... zpěv – jemné tóny v neznámém jazyce. Ve Fanových očích přestal vířit éter a zdálo se mi, že jsem v nich možná zahlédla stín smutku. Ale to se mi muselo jen zdát. Byl to ten samý prvotní, který nechal zaplavit Fýtské království, protože ho tamní urazili.

„Většinu lidí ve tvém... stavu by vyléčili. Ale ve tvém případě? Nejsi polobohyně, choti. Cítil jsem je v okamžiku, kdy jsem se tě dotkl.“ Fanos sklonil hlavu a zašeptal: „Jiskry prvotní síly. Silné. Příliš silné na smrtelnici, jako jsi ty.“ Špičkou nosu se dotkl mého. „Nebo spíš *byla*.“

Dusivý pocit bezmoci se vzedmul tak rychle, až jsem sebou trhla. Neměla jsem tušení, co udělá. Jiskry mohl vyjmout kterýkoli prvotní, stejně jako Kolis Eythovi, a co bych s tím asi tak zmohla? Nic. Prsty, to jediné, s čím jsem mohla hýbat, se mi zkroutily do dlaní. Nebyla jsem zvyklá na to, že se nemůžu bránit. Ten pocit ve mně vyvolával touhu seškrábat si kůži. Zachvátil mě vztek a panika zároveň, až jsem se začala dusit zoufalstvím.

„Máš v těle jiskry života, což znamená, že Eythos zasadil svému bratrotvi poslední – možná vítěznou – ránu, že?“ Fanos se ohlédl ke břehu

a úponky éteru v jeho očích zahořely stejně jasně jako měsíc. Tiše se zasmál. „Ach, ty jsi vždycky byla jeho slabinou, vid? Mohl bych si ty jiskry vzít.“

Zírala jsem na něj a přemýšlela, jestli by nebylo lepší, kdyby to Fanos skutečně udělal. I když vzhledem k tomu, že zatopil království smrtelníků jen proto, že zrušilo tradiční oslavu k uctění jeho památky, nejspíš ne.

„Ale to bych musel čelit Kolisovi i Nyktovi, a minimálně z toho, co jsem měl možnost vidět na tvé korunovaci, by z toho nebyl nadšený ani jeden. Nejsem blázen.“ Otočil nás ve vodě tak, abychom byli zády ke břehu. Položil si vlhké čelo na moje. „Tvé skutečné trápení je ale hlubší než ztráta krve a není ho možné obejít, choti. Lze ho pouze oddálit, bez ohledu na to, jak vysoká je cena a jak často se platí.“

Vysoká cena? Cože –?

„Až to celé skončí a ty budeš ještě dýchat?“ Znovu se dotkl mého nosu. „Vzpomeň si na dary, které ti byly dnes večer předány.“

Než jsem jeho slova stačila zpracovat, zvedla se nad našimi hlavami hučící vlna a ponořili jsme se pod hladinu. Fanova ústa se přiblížila k mým a celé mé tělo při tom kontaktu ztuhlo. Nepolíbil mě, jen mi vydechl do úst. Klesali jsme níž a níž, paže mi bezmocně vlály podél těla a látka mých šatů se vzdouvala. Fanův dech byl chladný, svěží a mocný, jako když polykáte vítr.

Povolil sevření a já se lehko vymanila. Vytřeštěnýma očima jsem se rozhlížela po kalné vodě a nořila se čím dál níž, dokud –

Něčí ruce mě chytily za kotníky a táhly mě dolů. Otevřela jsem ústa, abych vykřikla, ale ve vodě to vytvořilo jen malé bublinky. Cizí prsty se mi zabořily do pasu a otočily mě. Najednou se přede mnou objevila žena. Její dlouhé tmavé vlasy se proplétaly s mými, které byly mnohem světlejší. Naklonila se ke mně a šupinatým ocasem se drsně oťřela o kůži na mých nohou. Její oči měly barvu Stroudského moře za letního pole-dne a svým ohromujícím odstínem připomínaly mořské sklo. Vzala mé tváře do dlaní a přivinula se ke mně nahou hrudí. Stejně jako Fanos

přiložila svá ústa k mým a vydechla. Její dech byl svěží a sladký a hladce mi klouzal do krku.

Pak mě cérenka pustila a odplavala se zavřenýma očima. Naše vlasy se rozdělily. Nepadla. *Vznesla se.*

Vtom mě otočily další ruce. Muž se stejně modrozelenýma očima a růžovou pletí mě chytil za tváře a přiblížil svá ústa k mým, zatímco nás kromě vody omývaly i paprsky zářivého měsíčního světla. I on do mě vdechl svěží, sladký, chladivý vzduch a naplnil mi jím plíce. Pak ze mě spustil ruce jako žena před ním a předal mě další dívce, tentokrát s vlasy skoro stejně světlými, jako byly ty moje. Naše rty se spojily v jeden a v mžiku mě naplnil její dech. Přenesly jsme se z měsíčního světla do stínu, pak se znovu vznesla, a po ní přicházeli další a další. Byla jich spousta a s každým dalším jsem se propadala čím dál hlouběji. Nepočítala jsem je, ale s každým nádechem jsem se cítila jinak. Chlad se vytrácel a napětí v hrudi a v krku se zmírňovalo. Srdce nejprve vynechávalo a potom začalo plynule pumpovat krev. Nevyzpytatelné uhánění mého tepu zpomalilo a konečně ke mně dolehl nějaký zvuk. Rozhlédla jsem se a ve stínu temných vod spatřila céreny. Zvuk vycházel od nich. Zpívali stejně jako ti na souši. Slovům jsem nerozuměla, ale byla to podmanivě krásná melodie. Dojímavá.

Další cérenka mi sevřela tváře v hladkých dlaních a odvrátila mi hlavu od zpívajících bytostí směrem k ní. Nevypadala o moc starší než já. Její modře zbarvené rty se roztáhly do úsměvu a svým ocasem mávala nahoru a dolů a poháněla nás vzhůru k měsíčnímu světlu, které tvořilo na mořské hladině skvrnky. Její slzy byly dobře vidět dokonce i navzdory všudypřítomné vodě. Stékaly jí po tvářích a byly tak ryzí, až jsem musela zavřít oči. Cítila jsem velkou potřebu říct jí, že mě to mrzí, i když jsem nevěděla co vlastně. Její slzy, úsměv i celá ta cérení píseň ale...

Přiložila svá ústa k mým a vydechla. Jiskry života ostře zavibrovaly, jako by se znovu probudily. V tu chvíli mi došlo, že mi nepropůjčují svůj dech.

Nýbrž éter.

Vypluly jsme na hladinu a já jsem prudce otevřela oči.

Za ramena mě chytil někdo další, hned jsem poznala, že Kolis. Vy-zvedl mě z moře a vytáhl na břeh. Jiskřivá voda mi kapala z nohou i rukou, z okrajů šatů i z vlasů.

Předklonila jsem se, zamrkala, abych dostala vodu z očí, a položila ruce do teplého bílého písku. Pocit, jako bych měla hlavu plnou pavučin, pominul, mysl se vyjasnila a zase začala pracovat na plné obrátky a připravovat svalstvo na boj nebo útek. Pokusila jsem se vyvléknout z Kolisova sevření a při tom se ohlédla do strany.

Zkoprněla jsem.

Při pohledu na moře mi ztuhly všechny svaly v těle. Fana jsem nikde neviděla, ale z toho, co jsem spatřila místo něj, se mi hrůzou rozechvěla brada.

Na vodní hladině se vznášela těla, některá tváří vzhůru, jiná břichem. Desítky z nich se jen tak... pohupovaly v klidné vodě. Skákala jsem pohledem po šupinách, které už nebyly živé ani zářivé, nýbrž matné a vybledlé.

Najednou jsem to celé pochopila – truchlivou píseň, která už nebyla slyšet, úsměv poslední cérenky, její slzy, smutek ve Fanových očích. *Tohle* byla cena, o níž mluvil.

Céreni mi darovali život.

Za cenu svého.

Kapitola 4

Hleděla jsem na těla jemně se pohupující na vodní hladině, zalité měsíčním světlem, a byla jsem natolik šokovaná tím, co pro mě céreni obětovali, že jsem se nezmohla na slovo, paralyzovaná a neuvěřitelně prázdná.

Proč to udělali?

Neměli tak docela na vybranou, že? Kolis požádal Fana o pomoc, a tak mu prvotní bůh nebes, moří, země a větru pomohl.

Víš, oč mě žádáš.

Kolis ano.

Já ne.

V opačném případě bych udělala vše, co by bylo v mých silách, abych těm zbytečným ztrátám na životech zabránila. Jak řekl sám Fanos, byly *úplně* zbytečné. To, za co céreni položili život, bylo jen dočasné. Stejně nakonec zemřu. A i kdyby ne? Nelíbilo se mi to.

„Proč?“ šeptla jsem do větru chraplavým hlasem.

„Protože ti nedovolím zemřít,“ odvětil Kolis a pronesl skoro totéž co Šed, jen...

Kdykoli ta slova vyslovil Šed, zněla jako tragická přísaha, zrozená ze zoufalství, tvrdohlavosti a touhy – obrovské touhy. Třes v rukou se šířil do celého těla. Kolisova slova zněla jako výhrůžka a zaváněla posedlostí.

Pohlédla jsem na mrtvé céreny. Nikdy jsem nechtěla, aby kvůli mně někdo přišel o život. Jako při obléhání Země stínů.

Jako Ector.

V mysli se mi mihl jeho obraz a na okamžik zastínil hrůznou podívanou přede mnou. Nevybavila jsem si jeho tělo napíchnuté na kůlu potom, co jsme se s Šedem vrátili z říše smrtelníků. I když to bylo strašné, raději jsem vzpomínala na naše poslední setkání; než z něj zbyly jen krvavé, slizké kusy. Něco takového si Ector nezasloužil. Ani Aios, kterou se mi alespoň podařilo přivést zpět. Ale chtěla to? Kdo ví, jak dlouho už byla tou dobou mrtvá. Vytrhla jsem ji z klidu? Navíc měl ten čin vlnový efekt – kolik dalších životů bylo zničeno? Éter, který jsem k navracení Aiosina života použila, přilákal dakaje, kteří se krvelačně vrhli na všechny, již statečně bojovali na nádvoří.

Teď kvůli mně zemřely – byly *zavražděny* – desítky cérenů. A kvůli čemu vlastně? Povznesení to nezabránilo, jen se tím všechno odložilo.

Místo abych ke konci spěchala co možná nejrychleji, blížila jsem se k němu po milimetrech. Ale blížila. Nedalo se to zastavit a ani jsem už nemohla změnit, co se stalo Ectorovi, cérenům a bezpočtu dalším.

„Nechci, aby kvůli mně někdo umíral,“ vyhrkla jsem.

„Nemáš na výběr,“ zpražil mě Kolis. „A jestli jsi ta, za kterou se vydáváš, měla bys to vědět.“

V reakci na jeho slova, až nechutně pravdivá, jsem sebou cukla. Sotrie neměla na výběr od chvíle, kdy ji Kolis spatřil sbírat květiny u Skály zármutku. A *já* jsem neměla doopravdy na výběr od chvíle, kdy Roderick Mierel uzavřel zoufalou dohodu s pravým prvotním bohem života, aby zachránil skomírající království.

Nebylo to fér.

Nikdy.

Vzedmuly se ve mně vztek a panika, ale nebyla jsem si jistá, jestli patří jen mně. Zkroutila jsem prsty do písku a zrychlil se mi tep. V hrudi a v hrdle se mi usadily tíživé emoce. Vyšvihla jsem se na nohy a dýchala jen krátce a příliš rychle. Otočila jsem se na Kolise.

Falešný Král bohů na mě shlížel a v jeho tváři se zračila zvědavost. Vítr mu zvedal světlé prameny vlasů a pohazoval je na vysoké, klenuté lícní kosti. Pod bronzovou kůží na obnažené hrudi se mu proháněly zlatavé šmouhy éteru. Po boji se Šedem nebylo ani památky. Byl kompletně uzdravený.

Rozhlédla jsem se kolem dokola. Nebyli jsme sami. Někdo stál pár metrů od nás ve stínu listnatých palem. Viděla jsem je jen proto, že se jejich stínové čepele v měsíčním světle leskly. Nevěděla jsem, jestli jsou to Kolisovi nebo Fanovi strážci, ale byli ozbrojení, a na tom jediném teď záleželo.

„Neměla tolik pih jako ty a její obličej měl spíš tvar srdce. Ani vlasy neseď. Ty její připomínaly... vyleštěný granát na slunci.“ Kolis mluvil jemně, téměř dětsky a užasle, ale jeho slova klouzala po písku a dotýkala se mě na kůži jako had. „Ale když se podívám pořádně... Když si to dovolím, vidím ji v tobě.“

Zareagovala jsem.

Bez zaváhání. Bez přemýšlení. Vystřelila jsem kupředu, proběhla kolem něj a uháněla pryč takovým tryskem, až mi od pat odlétával písek a promočené šaty se mi lepily na kůži. Běžela jsem přímo ke strážím.

Ve tváři bledého strážce se mihlo překvapení a vteřinu předtím, než jsem ho praštila pěstí do hrudi, vytřeštil modrozelené oči. Bůh zachrčel a klopýtl dozadu a já jsem rychle sáhla po jílci jeho krátkého meče.

„Sakra,“ vydechl a natáhl se po mně, právě když jsem vytahovala meč z pouzdra.

Překvapila jsem ho. Byla jsem rychlejší než on. Vymrštila jsem loket druhé ruky, zasáhla ho do čelisti a úderem mu zvrátila hlavu dozadu.

„Nedotýkejte se jí,“ vykřikl Kolis, když po mně chňapl další ze strážců. „Nikdy.“

Strážce se zarazil.

Otočila jsem se směrem k falešnému králi a pevně sevřela chladnou železnou rukojeť, do níž byla vpravena čepel ze stínového kamene.

„Odejďte,“ nařídil. „Ihned.“

Neodvažovala jsem se od Kolise odvracet pohled, abych zjistila, jestli ho strážce uposlechly. Mohla jsem se jen domnívat, že ano, což by mi vyhovovalo.

Mlčky jsme na sebe s Kolisem hleděli a já jsem se snažila zpomalit bušící srdce. Potřebovala jsem zůstat klidná, obezřetná a cílevědomá. I když měl Kolis jisté pochybnosti, v hloubi duše mi věřil. Proto se tak silně třásl, když mě držel v náručí, a jeho hlas před chvílí naplňoval úžas.

Dílem toho všeho byl vůči mně – jen mně – zranitelný, a to byla moje šance. Možná poslední šance to ukončit.

„Čekal jsem, že přede mnou budeš utíkat,“ poznamenal Kolis. „Ona by to udělala. Pořád utíkala.“

„Pořád ne,“ opáčila jsem, protože jsem si vzpomněla, co o Sotorii vím. Ze začátku možná utíkala, ale to se pak změnilo.

Na hrudi mu vířil éter a tvořil zlatavé obrazce. „Máš pravdu.“ Zvedl bradu a na chvíli se odmlčel. „Odlož ten meč.“

Ani za zlaté prase. „Budeš mě muset přinutit.“

„Ale no tak,“ zasmál se a jeho široká ústa se zvlnila do pobaveného úsměvu, který hraničil s blahosklonností. Vykročil ke mně a mořský vánek mu škubal plátěnými kalhotami. „Co si myslíš, že uděláš?“

Počkala jsem, až se přiblíží na dosah čepele, a ukázala jsem mu to. Vyrasila jsem proti němu mečem ze stínového kamene a zamířila tomu mizerovi přímo na srdce.

Kolis vytřeštil oči a pozvedl obočí, až se mu zkrabatila kůže na čele. Ohromený výraz v jeho tváři byl až komický. Jako by nemohl uvěřit, že jsem si něco takového dovolila. Zasmála bych se, ale přece jen byl prvotní bůh. A byl sakra rychlý a jeho reflexy stejně šílené jako ty Šedovy. Stejně jako u strážce jsem však měla na svojí straně moment překvapení. Kolis nečekal, že opravdu zaútočím, což ho stálo zlomek vteřiny.

Čepel ze stínového kamene mu pronikla kůží a já se divoce usklíbla.

Ve stejném okamžiku, kdy se mu meč zanořil do hrudi, mi vyrazil rukojeť z ruky takovou silou, že jsem v neúprosném písku ztratila rovnováhu a spadla na kolena.

Meč mu v těle vibroval, dobrý centimetr a půl napravo od srdce, pokud vůbec.

Hajzl.

Zatímco mu po hrudníku stékala třpytivá krev, uchopil rukojeť meče a vytrhl ji. Jakmile se čepel dostala z těla ven, rána okamžitě přestala krváčet.

Po dosud klidné obloze se nyní proháněly husté tmavé mraky a stínily hvězdy a měsíc. Klopýtlo mi srdce.

Najednou se nad námi zablesklo, vzduch zaplnila energie, rozlila se mi po kůži a zažehla jiskry v mojí hrudi. Tíha rozpoutané síly byla tísnivá a hrozila, že mě zatlačí do útrob země.

Zvedla jsem hlavu, srdce mi bušilo jako o závod. Do každé linie Kolisovy tváře se vrýval vztek. Zatínal čelist a žíly na tvářích se plnily zlatavým éterem. Jiskry zareagovaly a začaly divoce vibrovat, zatímco jeho oči se měnily ve stříbrné kaluže se zlatými skvrnami.

„To už je dnes večer podruhé, co mám v těle meč.“ V dlani mu pulzovalo světlo a meč ze stínového kamene v jeho ruce se záhy proměnil v naprosté nic, nezůstal z něj ani prach. „Nelíbilo se mi to poprvé a nelíbí se mi to ani teď.“

Postavila jsem se na nohy, zvedal se mi žaludek. Šeda jsem bodla víckrát a vyhrožovala mu tím tolikrát, že se to ani nedalo spočítat, ale nikdy jsem se ho nebála. Dokonce ani když na mě v Umírajícím lese vyrukoval s prvotní mocí potom, co jsem ho omylem zasáhla výbojem éteru.

Kolise jsem se ale bála.

Pokusila jsem se polknout, ale měla jsem příliš sevřené hrdlo. Udělala jsem krok zpět.

Kolis si přejel rukou po hrudi a podíval se na zakrvácenou dlaň. Pak zaklonil hlavu a spustil ruku podél těla. „To bylo velmi neuvážené.“

„Bylo,“ vyhrkla jsem. „Asi jsem měla mířit na hlavu.“

Jeho stříbrné oči se zlatými skvrnami pozbyly jakéhokoli výrazu. Jako by byly mrtvé.

Udělal jsem jedinou rozumnou věc. Otočila jsem se a dala se na útěk. Tentokrát ve stínu rozložitých palem nestáli žádní strážci. Uháněla jsem, co to šlo...

Ale Kolis mě chytil za vlasy a trhl se mnou dozadu. Kůže na hlavě mi vzplála ohnivou bolestí a podlomily se mi nohy. Znovu jsem dopadla na kolena. Věděla jsem, že se tím dostávám do nebezpečné nevýhody, a tak zatímco mě táhl pískem, snažila jsem se znovu postavit.

Kolis mě vytáhl nahoru a švihem mě otočil k sobě. „Na to už jsem zvyklý.“ Trhnutím mi zaklonil hlavu.

Zalapala jsem po dechu, jak mi bolest klouzala od hlavy k páteři. Chytila jsem ho za paži a snažila se ho přimět, aby mě pustil.

„Pro tvoji informaci myslím to utíkání.“

Nějaká malá část hluboko ve mně věděla, že tohle je jeden z těch okamžiků, kdy mám držet jazyk za zuby a přemýšlet, než něco udělám. Nejen abych zachránila život sobě, ale taky kvůli celé říši smrtelníků.

A přesto jsem se před ním odmítala krčit. Ona to odmítala – bez ohledu na cenu. Nebyla jsem slabá a mýlila jsem se, když jsem legendu o Sotorii slyšela poprvé. Ani ona nebyla slabá.

„Na to bych nejspíš měla být hrdá,“ ucedila jsem a rychle a vši silou jsem vykopla.

Předtím jsem jeho srdce minula, teď už ne.

Udeřila jsem ho kolenem rovnou do slabin. Kolis zařval bolestí a rozmáchl se...

V čelisti a tváři mi explodovala mučivá bolest. Ústa mi okamžitě zaplnila kovová chuť. Padla jsem k zemi a zachytila se vteřinu předtím, než jsem se bradou zabořila do písku. Nedokázala jsem říct, čím mě praštil. Rukou? Pěstí? Ať už to bylo cokoli, zvonilo mi teď v uších. Na okamžik mě ta bolest omráčila natolik, až jsem se lekla, že to Šed ucítí, pokud je při vědomí.

Vyhoupala jsem se na kolena a prodýchávala bolest, dokud se počáteční šok nezmírnil. Vyplivla jsem slinu plnou krve, div že mi tou ránou nevyrazil i zuby.

„Zatraceně,“ zavrčel Kolis. „To jsem nechtěl.“ Do zorného pole se mi dostaly jeho bílé plátěné kalhoty. „Jsi v pořádku?“

Projela mnou křeč. Zněl... u všech bohů, zněl skutečně znepokojeně, až mi z toho přeběhl mráz po zádech. „Co bys řekl?“

„Říkal jsem ti, abys mě neprovokovala,“ obhajoval se a ostře a krátce při tom dýchal. „Ale ty jsi rozhodnutá udělat ze mě padoucha.“

„Udělat z tebe padoucha?“ Vytáhla jsem se na nohy a krvavě se zasmála. Zvedla jsem hlavu, která mi ukrutně třeštila. „Tím už dávno jsi.“

„Nikdy jsem...“ Kolis sledoval krev, jež mi stékala po bradě, a cukl sebou. Ten hajzl při pohledu na zranění, které mi sám způsobil, vážně *cukl*. „Nikdy jsem takový být nechtěl.“

„Pro lásku boží,“ zašeptala jsem. „Jsi vážně úplně pomatený.“

V měsíčním světle mu zrudly tváře. „V tom případě jsem takový vinou mého bratra,“ zavrčel.

„Je něco, z čeho svého bratra neviníš?“ odsekla jsem.

Kolis vystřelil dopředu tak rychle, že jsem raději uskočila o krok dozadu. Štvalo mě, že před ním couvám byť jen o píd.

Zarazil se a rychle dýchal. Uplynul okamžik a pak další. Bylo mi jasné, že se snaží ovládnout. Horko těžko. „Tohle nechci – abychom se hádali.“

„Mně je jedno, co chceš!“ vykřikla jsem a zvedl se mi žaludek. Nebyla jsem si tak docela jistá, jestli jsem vykřikla jen já.

Držel paže u těla a svíral dlaně v pěsti. „Neprovokuj mě, *so'lis*.“

So'lis? Netušila jsem, co to znamená, ale Sotorie asi ano, protože její vztek byl náhle přímo hmatatelný, a byla to rozhodně ona, kdo vykřikl slova, která mi vzápětí vyšla z úst: „Táhni k čertu!“

Aniž bych postřehla, že se pohnul, v mžiku jsem ucítila jeho stisk na krku. Chytila jsem ho za ruce. Odtahovala jsem mu prsty, ale nebylo to nic platné. Pevně mě svíral a znemožňoval mi dýchat.

„Varoval jsem tě, abys mě neprovokovala,“ obviňoval mě Kolis a prudce dýchal nosem. „Ale ty si prostě nedáš říct.“

Ignorovala jsem paniku, která se mi třepotala v hrudi, a upřeně jsem mu hleděla do očí.

„Myslím, že jsi s mým synovcem strávila příliš mnoho času.“ Kolis se ušklíbl. „Dneska se na mě díval úplně stejně jako ty. A určitě ten pohled zase brzy uvidím.“

„Opovaž se ho dotknout, jinak –“ vyhrkla jsem mezi lapáním po dechu.

„Jinak co?“ skočil mi Kolis do řeči, zesiloval stisk a v očích se mu mihotaly slabé pramínky éteru. „Co pro něj uděláš? Viděl jsem, co pro tebe udělal on. Zabil svého bratra. Zaútočil na mě. Rozpoutal válku.“

Navrátil se mi zdravý rozum a varoval mě, ať chytře vážím slova, abych neohrozila Šeda. Nebylo zapotřebí složitých logických úvah, aby mi bylo jasné, že pokud Kolis pojme jakékoli podezření, že mám jeho synovce ráda, přebere si to tak, že ho miluje Sotorie, a to by nedopadlo dobře.

Před očima se mi mihl obraz máchání dýkou. Stále jsem v duchu slyšela ten strašlivý zvuk.

Srdce se mi rozbušilo strachem – ohromující, otupující hrůzou. Šed byl ve velkém nebezpečí. Byl oslabený a mojí vinou také těžce zraněný.

„Co?“ vyštěkl Kolis, zaryl prsty do kousnutí, které mi zanechal na krku, a vyzvedl mě na špičky nohou. „Co pro něj uděláš, co pro mě ne?“

„V podstatě všechno, co tě napadne, ale s ním to nemá nic společného. Vůbec mi na něm nezáleží,“ vymáčkla jsem ze sebe slova, která nemohla být vzdálenější pravdě. Hrudník jako by se mi s každou vteřinou zmenšoval. Kolis mě svíral čím dál silněji, až jsem se zakuckala a dost možná se mi začaly tvořit modřiny. „Udělala bych doslova cokoliv pro kohokoli, jen ne pro tebe – pro strážce, jiného prvotního, mrtvolu, kus trávy...“ Sípavě jsem se nadechla.

„Myslím, že chápu.“ Zkřivil rty. Objevil se jeden tesák. „A taky si myslím, že lžeš.“

Úlek mi zrychlil tep. Došlo mi, že ho musím odklonit od myšlenek na Šeda, a jediný způsob, jak to udělat, bylo zaměřit jeho pozornost zcela na sebe. „A já si myslím, že... myslím, že si na prvotního boha života jen hraješ.“

Kolis se syčivě zasmál a přitáhl si mě k hrudi. Při kontaktu s jeho tělem přes tenoučkou látku šatů jsem se zachvěla odporem. „Jsi tak nesmírně pošetilá a lehkovážná. A příliš odvážná a hubatá.“

„Zapomněl jsi...“ – ztěžka jsem popadla dech – „ještě na... něco.“

„Na co?“ zeptal se. „Neuctivá?“

„Jistě, ale... taky budu brzy... mrtvá,“ zasípala jsem.

Pozvedl zlaté obočí. „Opravdu?“

„Ano,“ zaskřehotala jsem. „Protože už mě zase... zabíjíš.“

Kolis se chvíli nehýbal. Úplně zkoprněl. Pak klesl pohledem na můj krk. Oči se mu rozšířily překvapením. Skoro jako by netušil, že mě škrtil. Odstrčil mě.

Klopýtla jsem a sotva udržela rovnováhu. Předklonila jsem se, dlaně si opřela o kolena a zhluboka jsem vdechovala sláný vzduch. Otrásla jsem se, polkla a svrátila obličej při náhlém přívalu bolesti v krku.

Prakticky jsem cítila, jak se mi na kůži tvoří modřiny, ale taky mi něco došlo. Zasmála jsem se, zvuk připomínal skřípání hřebíků o kámen. Bolelo to, ale jakkoli to bylo zvrácené, jeho láska k Sotorii byla ve více ohledech jeho opravdovou slabostí.

„Rozhovor skončil,“ pronesl Kolis. Bezděčně jsem se znovu zasmála. Copak tohle byl podle něj *rozhovor*? „Vrátíme se domů, a až se uklidníš, promluvíme si.“

„Domů?“ Pomalu jsem se narovnala, nedůvěra a hněv – moje a možná trochu i Sotoriiny – mi dodaly sílu. „Jdi se vycpat, ty noční můro –“ Napjala jsem se, protože jsem zahlédla, že pohnul rukou, a bylo mi jasné, že to bude bolet.

Nepraštil mě.

Místo toho mě popadl za bradu, až se mi na kratičký okamžik zastavilo srdce. Nemohl za to jeho stisk – sice pevný, ale ne tak surový jako předtím –, jako spíš to, co jsem spatřila.

Prvotní esence zajiskřila a vzplanula a začala se rozlévat do vzduchu kolem nás. Ze zad mu jako křídla stoupala jasně zlatavá záře. Víry

éteru se mu po těle šířily tak rychle, že na okamžik vypadal stejně, jako když bojoval s Šedem: oslepující, zlaté světlo a prskající éter, který štípe do kůže.

Světlo však rychle pohaslo a jeho kůže se ztenčila natolik, že byly vidět kosti jeho paží. Zvedla jsem zrak a v žaludku se mi okamžitě usadil kámen zděšení. Nechtěla jsem se dívat, ale nemohla jsem přestat.

Viděla jsem matně lesklé lícni kosti. Čelist. Kosti. A oči... Byly to jen důlky vyplněné kalužemi černé, vířící nicoty.

V boji se Šedem vypadal jinak, ale okamžitě jsem pochopila, že takhle vypadají *pravé* prvotní jiskry smrti.

A byla to děsivá podívaná.

Za jeho zády se na chvíli zvedla a roztáhla křídla z éteru, načež zmizela ve zlatém dýmu. Aura v jeho žilách se vytratila, kůže se vyplnila a skryla jeho pravou podobu. „Doufám, že jsi duchaplnější než Nyktos a jsi vděčná za milost, kterou jsem ti prokázal.“

„Milost?“ vykřikla jsem. „Vždyť jsi...“

Jeho oči, vířící propasti nicoty, se zaleskly do stříbrna a zlata. „*Budeš mlčet.*“

Ztuhlo mi tělo a ta dvě slova mnou projela jako blesk. Sevřela jsem ústa tak pevně, až mě zabořila čelist.

„*Nebudeš odmlouvat,*“ řekl Kolis a jeho hlas byl všude, venku i uvnitř mě. „*A nebudeš se se mnou prát.*“

Moje svaly ho okamžitě poslechly. Spustila jsem ruce podél těla. To, čeho jsem se obávala ve zničené komnatě, když jsem si držela dýku u krku, se naplnilo. Použil nátlak.

„Tak je to mnohem lepší.“ Kolis se usmál a lehce si mě přitáhl k sobě. Sklonil hlavu a přiblížil svá ústa jen centimetr od mých. „Mnohem, mnohem lepší.“

Cítila jsem jeho ruku na zádech a pak jeho hrud' na své. Srdce se mi rozbušilo. Přinutila jsem se otevřít ústa. Přála jsem si, abych se pohnula, ale nic se nestalo. Jen jsem stála jako přikovaná. Mohl si se mnou dělat, cokoli chtěl. V nitru mi vykvetl strach ze ztráty kontroly.

„Ať už je to, co o sobě tvrdíš, pravda, nebo ne, jedno musíš pochopit. Kdyby se někdo odvážil mluvit se mnou tak jako ty, stáhl bych ho z kůže a nacpal mu do chřtánu jeho vlastní orgány.“

Otřel mi palcem krev pod spodním rtem a pak si přiložil dlaň k ústům. Chtělo se mi zvracet.

A vyzvracet se mu přímo do obličeje.

Vložil si palec do úst a ochutnal moji krev. V očích se mu rozzářil éter. „Viděla jsi, jak jsem Nyktovi oplatil, že se na mě opovážil zaútočit.“ Zaklonil hlavu a na tvář mu dopadl pramen zlatých vlasů. „Takže pokud vyjde najevo, že nejsi moje *graeca* a že je tohle jen nějaký trik, pak zvěřstva, kterých se na tobě a na všech, na nichž ti kdy záleželo, dopustím, než ti seberu jiskry života, nebudou mít mezí.“ Usmál se a otřel se svými rty o mé. „To ti přísahám.“

Kapitola 5

Kolisův nátlak záhy pominul a v okamžiku, kdy zmizel úplně, se mi vrátila kontrola nad tělem i myšlenkami.

Stála jsem v jiné, mnohem větší pozlacené kleci. Pojala jsem strašné podezření, že je to ta, o níž se mi zmiňovala Aios.

Slabě se mi chvěly paže a z vlasů a šatů mi kapala mořská voda a tvořila na lesklé černé podlaze malé loužičky. Návrat byl rozmazaný, ale jakmile jsme se ocitli v kleci, Kolis neodešel hned.

Chvíli se zdržel.

Ale nepromluvil.

Jen si mě prohlížel – můj obličej, mé tělo – a svíral mi chvějícíma se rukama paže, pak pas a boky. Celou dobu jsem měla husí kůži a ještě teď jsem cítila, jak se mi jeho prsty zarývají do masa a tlačí proti mokré, tenké látce šatů.

Třásl se, jako by ho přemáhaly velké emoce nebo jako by se snažil ovládnout.

A zatímco se chvěl, v krku se mi kupila hrůza a pomalu mě dusila vlastní bezmoc. Chvěl se nekonečně dlouhou dobu a já tam jen stála a bála se, co přijde a co udělá. Ta dusivá bezmoc zapustila hluboké kořeny a zůstala, i když byl pryč.

Roztřásla jsem se a sevřel se mi hrudník. Nedokázala jsem odvrátit zrak ani se vzdálit z jeho dosahu. Nesvedla jsem mu říct, aby se mě

přestal dotýkat, a neměla jsem šanci získat alespoň zdání kontroly. Obrátil se mi žaludek.

Stačilo tak málo a byla jsem bezmocná a kompletně neschopná čehokoli. Dvě slova. Jen dvě slova, sakra, a získal nade mnou stoprocentní převahu.

Pálilo mě v krku. Zlaté mříže přede mnou, s asi metrovými rozestupy, byly rozmazané. Zvládla jsem udělat jeden krok a pak mě nohy přestaly poslouchat. Klesla jsem na všechny čtyři. Ani jsem necítila náraz. Dýchala jsem rychle a příliš mělce a už tak stažený hrudník se stahoval ještě víc.

Může to kdykoli zopakovat. Zmocnit se mé vůle a zbavit mě kontroly dřív, než si uvědomím, co se děje. Bez jakékoli možnosti tomu zabránit.

Byla jsem tu uvězněná, s ním. Zemřu tady, buď Kolisovými rukama, nebo během povznesení, a kdo ví, co se stane mezitím.

Vlastně jsem to věděla.

Aios mi toho o svém zajetí v roli jedné z Kolisových *oblíbenkyň* moc nepověděla, ale dokázala jsem si doplnit, co zůstalo nevyřčeno. Nikdy se svých oblíbenců nedotkl, ale to v mém případě určitě platit nebude. Věděla jsem to. Vytušila jsem to z toho, jak se na mě díval. Byla v tom tatáž temná, perverzní potřeba, jakou jsem zahlédla v Taviových očích víckrát, než jsem si chtěla pamatovat.

Zhoupla jsem se na paty a rozbušilo se mi srdce. Přivřela jsem oči, ale stejně mi vytryskly slzy. Prudce jsem sevřela rty, až mě zabolelo v čelisti, ale v uších mi stejně dál zněl ten strašný zvuk.

Příplácla jsem si obličej rukama – což dost bolelo –, ale fyzická bolest nebyla nic ve srovnání s ubíjející agónií, která nezanechávala modřiny.

V mysli se mi přehrávala Kolisova přísaha, že zničí nejen mě, ale i všechny, na kterých mi záleží, a zastíňovala strach z případného znásilnění. Ani na vteřinu jsem nepochybovala o tom, že by ji byl schopen naplnit.

Teď jsem se chvěla já. Zmítaly mnou panika a hněv a vlévaly se do trhliny v hrudi, jež se mi vytvořila v Umírajícím lese, když jsem se pokusila uniknout ze Země stínů a vydat se Kolisovi. Tlak se stupňoval. Srdce zase přeskakovalo úderly a lapala jsem po dechu. Hrdlo se mi stahovalo a na rtech jsem cítila slzy. Prvotní esence pulzovala a pronikala do vzduchu, až mi po celém těle naskákala husí kůže.

V hloubi duše jsem věděla, že to není dobře. Měla jsem v čerstvé paměti, co se stalo, když jsem se přestala ovládat naposledy. Málem jsem na nás strhla Šedův palác a spustila povznesení, které bych nepřžila. Upadla bych do stáze.

Nemohla jsem si dovolit oslabit se a stát se skutečně zranitelnou.

Zatímco jiskry v mé hrudi dál vibrovaly, spustila jsem ruce a otevřela oči. Zadrhl se mi dech. V konečcích prstů mi jiskřil stříbrný éter a jiskry i moje krev začaly hučet.

„Uklidni se,“ napomínala jsem samu sebe a snažila se zpomalit a pročistit si myšlenky.

Jenže to nešlo.

Trápila jsem se nejen tím, co bude se mnou, ale i tím, co se stane Šedovi – co se mu už stalo. Kolis ho držel v nějaké cele.

S určitostí jsem věděla, že na tom není dobře, ale taky mě něco napadlo. Vzpomněla jsem si na kořeny, které vyhřezly ze země, když jsem se málem povznesla. Proč se země nepokusila ochránit i Šeda? Na druhou stranu se nepokusila ochránit ani mě, ani jiskry v mém těle, přestože jsem byla tak blízko smrti. Muselo to mít nějaký důvod, ale moje mysl se nedokázala soustředit. Zabývala se jen tím, co bude se Šedem – co mu Kolis provede.

Trhla jsem sebou a všemožně se snažila nasbírat dostatek vzduchu mezi přerývanými, zdrcenými vzlyky, které ze mě stále ještě vycházely.

Semkla jsem rty a snažila se zastavit jejich chvění i pláč. Šed se mi nesvěřil se vším, co mu Kolis v minulosti udělal, ale věděla jsem toho dost. U všech bohů, věděla jsem toho víc než dost.

Šed byl prvotní bůh, ale to neznamenovalo, že nemohl být zraněn. Mohl, a těžce. Možná teď byl ve stázi, neschopen se bránit.

Pro lásku boží, takové myšlenky nepomáhaly. Jiskry pulzovaly čím dál silněji –

Znenadání mě upoutalo tiché praskání v podlaze klece. Z černé dlažby pod mými koleny, zřejmě ze stínového kamene, vylezla malá prasklina a vytvořila tenkou pavučinu.

Zalapala jsem po dechu a zahleděla se na mříže nad sebou. Dolů se snášel slabý oblak prachu. Nahoře uprostřed klece, kde se mříže spojovaly, se cosi lesklo, ale nedokázala jsem na to zaostřit.

Přesunula jsem pohled do komnaty mimo klec. Žlutá záře několika lustrů vrhala měkké světlo na lesklé obsidiánové stěny. Stínový kámen. Viděla jsem ve zdech trhliny – zlomy, které byly mnohem hlubší a které jsem v žádném případě nemohla způsobit já.

Zahlédla jsem i pozlacené křeslo. Kolik měl Kolis trůnů, sakra? Zdálo se, že v každé místnosti jeden – možná i v koupelně.

Nebyl to však jediný kus nábytku. Kolem křesla stálo několik sedaček, nízkých stolků a křesel s vysokými opěradly. Nalevo byl jídelní stůl s pár židlemi. U stěny stál kredenc z tmavého třešňového dřeva, naplněný mnoha lahvemi alkoholu a prázdnými sklenicemi. Všechno kromě kredence a jeho obsahu bylo pozlacené.

Pořádal tu Kolis jednání?

Vsadila bych se, že ano.

U stropu bylo pár oken, ale byly příliš vysoko, než aby se na ně dalo dosáhnout, a navíc nebyla dost široká a vysoká. Pokud se nenaučím lézt a zkroutit tělo do poloviční velikosti, byla mi k ničemu.

Mohla jsem se jen domnívat, že jsem v nějaké komnatě uvnitř Corova paláce, ale neměla jsem jistotu. Mohla jsem být úplně kdekoli.

A šed taky.

Dlaždice pod mou dlaní praskla.

Do háje, rozbíjela jsem stínový kámen, jeden z nejsilnějších materiálů v obou říších – ne-li *nejsilnější*.

Nutně jsem se potřebovala uklidnit.

Přesunula jsem třesoucí se ruce na kolena. To zvládnou. Přece už jsem dokázala zvládnout jak paniku, tak prvotní esenci, nebo ne? A i když jsem to cítila jinak, úzkost se rodila v mé mysli. Věděla jsem, jak ji zastavit. A éter? Teď už jsem věděla, že je mou součástí, a to tak moc, že odebrat jiskry znamenalo moji jistou smrt. Už jsem ho zvládla dostat pod kontrolu a teď se mi to podaří taky. *Jiskry jsou pořád ještě tvoje*, připomněla jsem si.

A mohla jsem to dokázat znovu. Ovládnout samu sebe. Nebyla jsem slabá. Minimálně teď jsem nebyla bezmocná. Ani jsem být nechtěla. V žádném případě.

A tak jsem to musela nějak vymyslet.

Reagovala esence na mé emoce? Na divoký koktejl paniky a hněvu? Nebo reagovala na pocit, že nemůžu dýchat? To první to nebylo. Ano, éter se uváděl do pohybu, kdykoli jsem něco silně cítila, ale opravdovou příčinou byla dušnost a pocit odpojení. Spirála naprosté absence kontroly, jako bych byla schopná udělat cokoli a mohlo se mi stát cokoli. Měla jsem pocit, že umírám. Že běžím plnou rychlostí vstříc smrti.

Tak zle jsem na tom ale nebyla. Nic bych si neudělala. Nebylo to stejné jako tehdy, když jsem požila příliš mnoho přípravku na spaní. Nechtěla jsem umřít. Ani tehdy jsem to ve skutečnosti nechtěla, jen jsem byla ztracená. A mohla jsem dýchat. Sice ne moc dobře, ale nedusily mě neviditelné ruce. Do plic se mi stále dostával vzduch. Jen jsem potřebovala dýchání zpomalit.

Zabořila jsem prsty do kolen a přinutila se otevřít rozbolavělou čelist. Řídila jsem se Šedovými pokyny, protože jsem tak měla pocit, že je tu se mnou, a to jsem hrozně moc potřebovala. Vybavila jsem si jeho tělo, kterak mě podpírá, a jeho paže pevně ovinuté kolem mě. Pro lásku boží, dokonce jsem ho v duchu slyšela – jeho hlas plný kouře a stínů.

„*Musíš zpomalit dech*,“ říkal tehdy něžně. „*Dej si jazyk za horní přední zuby*.“

Udělala jsem, co mi v duchu nařizoval, přitiskla jsem špičku jazyka ze zadní strany horních zubů a držela ústa zavřená. Pak jsem se, obklopená

představou, narovnála v zádech, čímž jsem eliminovala jakýkoli tlak na hrudník.

„Zavři oči a poslouchej mě.“ Uposlechla jsem příkaz ze vzpomínky. „Soustřed se jen na mě. Chci, abys vydechla na čtyři doby. Nenadechuj se. Jen vydechuj. Jedna. Dva. Tři. Čtyři. Teď se nadechni na stejný počet dob.“

Přesně to jsem udělala – vydechla jsem a pak se nadechla.

„Nepřestávej.“

Nepřestávala jsem. Pokračovala jsem dál a dál, z vteřin se stávaly minuty. Nezískala jsem kontrolu hned. Musela jsem si ji vybojovat. Musela jsem počkat, až se mi uvolní hrudník a roztáhne hrdlo. Musela jsem se sakra snažit, aby dech zpomalil a prohloubil se. Bojovat o to, aby se jiskry zklidnily.

A tak jsem udělala, co mi šlo nejlépe. Bojovala jsem.

Neměla jsem tušení, kolik času uplynulo, možná pár minut, možná několik hodin. Nakonec ale pláč ustal, dech se prohloubil a zklidnil, jiskry se ztišily a spirála pocitů se rozplynula, až jsem se cítila přítomná, připojená ke svému tělu a opět pod kontrolou.

Přerývaně jsem vydechla, protáhla se a pak se vyhoupla na nohy. Zatímco jsem si odhrnovala vlhké zamotané kadeře z tváře, bolest v obličejí a ústech se střídala s tupou bolestí a pulzujícím tepem. Opatrně jsem si otírela tváře. Při pohledu na rudou krev na dlaních se mi zvedl žaludek.

Krvavé slzy.

Prvotní slzy.

Pro lásku boží.

Znovu jsem se zhluboka nadechla a podívala se na pravou ruku. Světlý zlatý vír mi tančil po dlani a vybíhal až mezi palec a ukazováček.

Šed byl naživu.

Musela jsem se postarat o to, aby to tak zůstalo, což prakticky znamenalo, že odsud musím vypadnout a najít ho, aby si mohl vzít mé jiskry. Pak se povznese v to, čím měl být vždycky: v pravého prvotního boha života.

Jiskry v mé hrudi se zavrtěly, jako by... nesouhlasily?

U všech bohů, to byla hodně bláznivá myšlenka. Byla to přece jen energie. Síla. Neměla názory ani předsudky. Prostě jen byla.

A jakmile se Šed stane pravým prvotním bohem života, jiskry smrti, které stále přebývají v Kolisově těle, z Kolise nekompromisně učiní prvotního boha smrti. Tím dojde k zastavení Hniloby v Lasanii a nakonec i ve zbytku říše smrtelníků. A až bude Šed moct znovu povznášet bohy, jako já v případě Bele nebo Aios, zabije Kolise a nechá místo něj povznést nového prvotního boha.

„Co si Eythos myslel?“ zašeptala jsem, přestože jsem si tu otázku položila už nejmíň po stopadesáté.

Vytvořil zbraň tím, že do mě vložil jediné pravé jiskry života a s nimi i Sotoriinu duši.

Byl to ale špatně promyšlený a nedokonalý plán.

Zjevně nepočítal s tím, co všechno se může po uzavření dohody zvrtnout. I když věděl, že ho Kolis zabije, možná si myslel, že se narodím dřív, než zemře. Nebo předpokládal, že to Šed dotáhne do konce, až mi bude sedmnáct, vezmeme se, a tím mi dá příležitost zabít Kolise dřív, než dokončím proměnu. Než se ve mně jiskry usadí tak hluboko, že jedna jediná kapka Šedovy krve způsobí, že je bude možné odstranit jen pod podmínkou mé smrti. Možná doufal, že jeho syn jiskry převezme a podaří se mu vzkřísit boha Země stínů, aby převzal roli pravého prvotního boha smrti dřív, než Kolisova smrt napáchá v obou říších spoušť, což by se přesně stalo, kdyby neměla veškerá moc kam odejít. Ale...

Pomalu jsem zavrtěla hlavou. V žádném případě nemohl být tak bláhový, aby na to vsázel. Neexistovalo, aby se Šed povznese a vzkřísil nového boha dřív, než energie uvolněná Kolisovou případnou smrtí napáchá škody.

Na vlastní oči jsem viděla, jak rychle Hanana opustila rázová vlna, a už tu byl další bůh – další nádoba – připravená tu moc nést dál.

Takže, co si Eythos sakra myslel? Jediné, co se mu asi podařilo, bylo udržet pravé jiskry života v bezpečí.

A Sotorii.

Až dosud.

Polkla jsem a přitiskla si ruku k hrudi. Šaty byly ještě mokré a přilepily se mi na dlaň. Sotoriin hlas jsem neslyšela, ale věděla jsem, že tam je.

Cítila jsem ji jako nikdy předtím. Jako by byla reálnou bytostí, která se ve mně probudila.

A dávala pozor.

Ale jak moc vlastně? Dost na to, aby cítila, co dělám? Nebo jen tolik, aby věděla, že je ve mně uvězněná? Nebyla jsem si jistá, ale doufala jsem, že její vědomí je jen důsledkem toho, že jsem blízko smrti a že se nakonec vrátí do stavu... no, snad jen spánku.

Nechtěla jsem, aby se dál cítila uvězněná. Nechtěla jsem, aby si byla vědoma toho, co se pravděpodobně stane. Už tak toho zažila dost.

Copak já ne?

Zmocnil se mě pocit beznaděje. Já... nemohla jsem udělat, co bylo třeba. Mělo to vůbec nějaký smysl? Na pláži jsem měla šanci Kolise zabít a neuspěla jsem.

Bylo mi to fuk.

Opravdu.

Kromě toho Kolis nejspíš moc dobře věděl, k čemu jsem byla vycvičena, i když se netvářil bůhvíjak znepokojeně, když jsem proti němu pozvedla meč. Jediná reálná možnost byla utéct a dostat se k Šedovi.

Vážně? zašeptal protivný hlas, který zněl hodně podobně jako ten můj.

Zadívala jsem se na zlatý vír v dlani a srdce se mi ztěžka převalilo. Skutečně jsem se snažila naplnit svou povinnost, takže ten hnidopišský hlas musel zmlknout.

A víš to jistě?

Tak moc jsem ten zasraný hlas nenáviděla. Protože ne, doopravdy jsem se zas tolik nesnažila. To, že jsem Kolise bodla, bylo aktem strachu a dílem příležitosti. Nic víc. Kdybych se opravdu snažila...

Stala bych se jeho slabinou.

Přiměla bych ho, aby se do mě zamiloval.

A pak s ním skoncovala.

Zavřela jsem oči, ale i tak jsem neutekla pravdě. Nebylo mi to fuk. Přitiskla jsem si zaťaté pěsti na oči. Pravdou bylo, že jsem to nechtěla udělat.

Nemohla jsem.

Nezasloužila jsem si strávit zbývajících dní svého života tím, že se budu nutit svádět někoho jako Kolise. Přesvědčovat samu sebe, že si vybírám. Že mám vše ve svých rukou. Snášet jeho pozornost a doteky. Lhát si do kapsy a nenávidět každou vteřinu. A to všechno kvůli čemu?

Abych zastavila Hnilobu? Zachránila království, které ani nevědělo, že existuju? Pro takzvané vyšší dobro?

Nebylo to správné.

Navíc jsem to nemohla udělat Šedovi, kterého jsem milovala, a hlavně sama sobě. Nemohla jsem se znovu stát prázdnou nádobou, prázdným plátnem. Byla jsem lidská bytost, víc než jen tělo stvořené k manipulaci, podvodům a ničení.

„K čertu s vyšším dobrem!“ vykřikla jsem a trhla hlavou dozadu, když se ten výkřik odrazil od mříží klece.

Nastalé ticho bylo jiným druhem utrpení.

Chraplavě jsem se zasmála a pocítila bouři emocí. Jiskry v mém nitru olizovaly plameny hněvu a hluboký, bolestný smutek mě táhl dolů a jako tíživá kotva mě stahoval do hlubin zoufalství.

Pravdou totiž bylo, že jsem nechtěla být tím typem člověka, který obětuje všechno – svůj život, tělo, nezávislost i svou duši, sakra – pro jiné. Jak bych mohla po tom všem, co jsem si prožila? Matčin chlad a pocit, že jsem nějakým způsobem zodpovědná za otcovu smrt. Roky strašlivé samoty a povinnosti nést tíhu království, které ani nevědělo, že existuju, natož jak se jmenuju. Posluhování Taviou křehkému egu. Pocit hořkého, hnisajícího selhání. Jak bych mohla po tom všem, čeho jsem se vzdala? Rodinných večerů a pocitu přízně, přátelství a kamarádství. Než jsem poznala Šeda, nevěděla jsem, jaké to je, když vás někdo

chce pro to, kým jste, a ne kvůli vlastním výhodám. Jaké to je být někdo, být součástí, mít možnost mluvit s druhými a být brána v potaz. Jaké to je, když lidé vědí, že skutečně existujete. Všechno jsem odjakživa dělala, protože jsem musela, nikdy ne proto, že jsem se pro to sama rozhodla. Nikdy jsem neměla možnost volby.

Teď už ale ano.

A rozhodla jsem se, že budu bojovat.

Kapitola 6

Krátce jsem zavřela oči a umlčela hlas, který se mi snažil promlouvat do duše. Že prý je to hodně špatný nápad. Nekompromisně jsem ho umlčela.

Potřebovala jsem zbraň. Vytáhla jsem se na nohy a prudce se otočila k řadě truhel lemujících jednu stranu klece. V té předchozí jich taky pár bylo, ale ne tolik jako tady, ani nebyly tak bohatě zdobené zlatem a zvláštními ozdobami zřejmě ze stínového kamene.

Rychlým pohledem jsem zkontrolovala okolní komnatu a přispěchala k první truhle. Netušila jsem, kdy se Kolis vrátí, ale určitě se vrátí. Tvrdil, že si musíme promluvit.

Klekla jsem si a odklopila víko truhly, která byla asi metr a půl široká a hluboká. Uvnitř byly úhledně naskládané knihy, jedna vedle druhé. Přejela jsem prsty po hřebtech a přemýšlela, kolik dalších lidí přede mnou asi udělalo totéž. Nenechalo mě to chladnou. Věděla jsem, že Aios se jich v době, kdy ji tu Kolis držel jako jednu ze svých oblíbenkyň, pravděpodobně také dotýkala – nemluvě o bezpočtu dalších zajatců.

„A dost,“ zašeptala jsem. „Po mně už žádné *oblíbenkyň* nebudou.“

Na jejich životech taky záleželo – a stále záleží. A jakmile se mi podaří dostat se k Šedovi a přebere si moje jiskry, může Kolise zastavit.

Potichu jsem truhlu zavřela a otevřela o něco větší na druhé straně. Byla plná průsvitných, krajkových nočních košilek. Přešla jsem

k další truhle, která byla největší. Bylo v ní další oblečení. Samé šaty. Prohrabala jsem se jimi až na dno, jestli tam není něco schované. Většina kousků byla tak průsvitná, že by se v nich červenaly i nefritové sestry, a všechny byly buď bílé, nebo zlaté, stejně jako noční košilky. Některé zakrývaly jen nejintimnější partie. A nikde jsem neviděla spodní prádlo.

U všech bohů.

Přesunula jsem se ke čtvrté truhle, jejíž panty při otevření víka zavřely. Další bílé a třpytivě zlaté šaty. Zavřela jsem ji a přešla k nejmenší truhlici. Zkusila jsem ji potěžkat a překvapilo mě, že docela dost váží a uvnitř něco cinká.

Zamračila jsem se a klekla si. Odklopila jsem víko, panty neprotestovaly tolik jako u předchozích truhel. Uvnitř jsem našla pár útržků látky a stejně jako šaty byly všechny buď bílé, anebo zlaté. Jeden jsem vzala do ruky. K čemu proboha sloužily? Vrátila jsem útržek zpátky a sáhla hlouběji. Prsty jsem se dotkla čehosi chladného a hladkého.

Odstrčila jsem útržky látek stranou, a když jsem zjistila, co to na dně leží, ztuhla jsem.

Byly to nějaké skleněné... sošky? Některé byly hladké a rovné, válcovité, jiné mírně zakřivené. Pár jich mělo vroubkování. Byly dlouhé asi patnáct centimetrů a široké zhruba pět centimetrů, v různých odstínech modré a červené. Některé byly ještě vyšší a širší.

To snad ne...

Zvedla jsem jednu z tmavě modrého skla, která měla podezřele podobný tvar jako... mužské přirození.

Všechny byly – no, až na ty vroubkované a tu karmínovou – široké jako moje pěst, a i když mě děsilo o tom jen přemýšlet, asi jsem věděla, co to je. Podobné předměty jsem viděla v nevěstinci. Byly to skleněné penisy.

Aios se mi světila, že Kolis u svých oblíbenkyň rád sedával, povídal si s nimi a pozoroval je. Tušila jsem, že mi Aios o svém pobytu tady neřekla všechno, a i tak mi hned došlo, co asi Kolis rád pozoroval.

„Úchyl,“ zamumlala jsem a zhnuseně se otrásla. Všechny byly pečlivě vyčištěné, ale jen bohové věděli, kolik rukou se jich v průběhu let už dotklo. Kolik těl...

Chtěla jsem je všechny rozbít, roztříštit na kousky a ještě mnohem víc, přinejmenším jeden z nich vrazit Kolisovi do oka.

Studovala jsem ten, který jsem držela v ruce, a rty se mi začaly vlnit do škodolibého úsměvu. Byla to pravděpodobně ta nejpodivnější zbraň, o jaké jsem kdy uvažovala, ale bylo to lepší než nic. S pohledem upřeným na zavřené dveře jsem si ho potěžkala. Byl dost těžký a masivní, nedal se rozbít tak snadno, jak bych si představovala, ale byla jsem silná.

Uchopila jsem podstavec a praštila s ním o okraj truhly. V prázdné komnatě rána hlasitě rezonovala. Náraz mi zachřestil rukou až k rameni a uprostřed penisu se objevila tenká prasklina. Poposedla jsem a znovu praštila soškou o okraj truhlice. Skleněný penis se rozpůlil a jeden zlom byl tak akorát zubatý a ostrý.

Perfektní.

Sebrala jsem druhou polovinu, vrátila ji do truhly, zavřela víko a vstala s novou skleněnou dýkou v ruce. Zblízka jsem si na mřížích všimla něčeho, co jsem předtím neviděla. Nebyly ze zlata. Byly jen natřené. Poznala jsem to podle nežádoucího zabarvení. Zamračila jsem se, obešla truhlu, natáhla k mřížím ruku a dotkla se jich –

Záhy mě do koneček prstů udeřila prudká bolest a mříže krátce ozářila sprška stříbrných jisker. Zalapala jsem po dechu, přitáhla si rozbořilou ruku k hrudi a ustoupila. „Co to sakra je?“

Muselo jít o nějaký druh ochranného kouzla na bázi prvotní esence. Nebo něčeho jiného? Ať už to bylo cokoli, byl to dost problém.

Otočila jsem se k mřížím zády a zahleděla se na zlatou pohovku a hustý bílý kožešinový koberec před ní. Postel byla zaskládaná bílými a zlatými polštáři a kožešinovými přikrývkami a stála přímo uprostřed klece. Ohlédla jsem se do komnaty.

Trůn stál natočený přímo na postel.

Jak jinak.

Kolis chtěl mít přece dokonalý výhled, aby mohl své oblíbenkyně pozorovat, jak spí nebo... jak ho baví.

Znechuceně jsem sykla a pohlédla na kulatý stolek a židli v přední části klece nalevo od postele.

Na podlaze ležely řetězy připevněné ke sloupkům postele. Přesunula jsem ruku z hrudi na krk a bojovala s nevolností. Ve světle lampy se zaleskl zlatý kroužek – stejný jako ten, který mi Šed přetrhl. Do úst se mi nahrnula žluč, a tak jsem rychle odvrátila pohled. Z druhé strany postele stála zástěna a bílé křeslo.

Přešla jsem klec a zastavila se u velkého čalouněného křesla. Za zástěnou byla poměrně velká vana, záchod a toaletní stolek, vše přišroubované k podlaze.

Křeslo bylo natočené k vaně.

„Krucinál,“ zavrčela jsem, až jiskry zahučely. „Mohl by být ještě odpornější?“

Jeden by doufal, že ne, ale odpovědí by pravděpodobně bylo zcela jednoznačné *ano*.

Na okamžik jsem si představila, jak moc by ho naštvalo, kdybych mu ten zbytek skleněného péra zabodla do krku.

Otočila jsem se k nástěnné polici plné ručníků a skleněných lahvíček. Byly v nich koupelové soli, krémy a přípravky pro péči o pleť. Pohledem jsem zalétla k toaletnímu stolku. Na mramorovém umyvadle ležel hřeben a kartáček na zuby.

Smutné bylo, že vnitřek klece byl mnohem hezčí než můj pokoj doma ve Wayfairu.

Bez ohledu na luxusní vybavení to ale pořád byla jen klec.

Postarala jsem se o své osobní potřeby a pomalu se vydala z koupelny. Pohled mi ulpěl na tom zatraceném křesle. Mělo pořádně vycpané područky, ale i tak se na nich zřetelně vyjímaly otisky prstů.

Zamrazilo mě. Kolikrát už v tom křesle Kolis seděl a tiskl prsty do područek stejně silně jako předtím do mých boků, když po nich zůsta-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Oheň v těle .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.